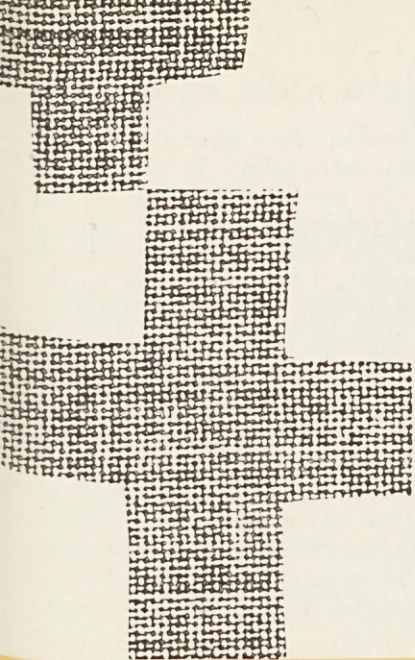

✱

NAŠA LUČ

9

✱ 1963

Znamenita leta naše zgodovine

Rajni materi

Anton Medved

Žalostinko zvon mrličem poje,
davne smrti me spominja tvoje,
moja mati.

Ali naj ti razsvetlim gomilo,
nanjo cvetja položim obilo,
ljuba mati?

Oh, vse cvetje zate nima duha
in za tožbe moje vse si gluha,
draga mati.

Tu svečava vrhu groba bleda
ne odpre ti vekomaj pogleda,
sladka mati.

Ti ležiš brez diha in brez čuta.
Božja dekla, smrt, kako je kruta,
tiha mati.

Vse je nično, naj storim karkoli,
le molitev mi duha utóli,
zlata mati.

Smrtni angel, ki te je poljubil,
ni takrat življenja sam izgubil,
rajna mati.

On v posodi zlati danes nosi
do nebes, kar moja duša prosi
zate, mati.

Bog, ki vsako delo plača verno,
plačaj ti ljubezen neizmerno,
blaga mati.

Ondi večno srečo ti prisodi,
ki zaman si je iskala tódi
uboga mati.

(Utóli = utolaži.)

Pesem je zanimiva zaradi refre-
ma „mati“, ki ima vedno drug o-
krasni pridevek.

Pesem je elegija, kar pomeni da-
nes pesem otožne vsebine.)

1917. sta sklenila Jugoslovanski odbor izven domovine in srbska vlada „Krfsko deklaracijo“, ki je zahtevala samostojno Jugoslavijo izven habsburškega okvira. — 15. septembra so izdale vse slovenske politične stranke s škofom dr. Antonom B. Jegličem na čelu „Ljubljansko deklaracijo“. S tem se je začel smotrni boj Slovencev za osvobodjenje. — 8. oktobra nato je umrl dr. Janez Ev. Krek.
1918. je 8. januarja izdal ameriški predsednik Wilson 14 točk, v katerih je zahteval svobodo tudi za avstrijske narode. — 25. marca so slovenske žene izročile dr. Antonu Korošču v Ljubljani 200.000 podpisov za „majsko deklaracijo“. — 16. avgusta je bil ustanovljen v Ljubljani Slovenski narodni svet. — Septembra se je začel zlom Nemčije in Avstro-Ogrske. — 6. oktobra je bilo ustanovljeno v Zagrebu pod predsedstvom dr. Korošca Narodno viječe za vse avstro-ogrške Jugoslovane. — 28. oktobra je kapitulirala Avstro-Ogrska. — 29. oktobra je prevzelo Narodno viječe oblast nad vsem jugoslovanskim ozemljem bivše monarhije. — 31. oktobra je bila sestavljena prva slovenska narodna vlada v Ljubljani. — 9. novembra je bil sklenjen med Narodnim viječem in srbsko vlado „ženevski pakt“. — 1. decembra pa je bilo v Beogradu proglašeno zedinjenje Slovencev, Hrvatov in Srbov.
1919. je 10. septembra bila podpisana v St. Germainu mirovna pogodba z Avstrijo. Meja z Avstrijo še ni bila določena.
1920. je bila 4. junija podpisana v Trianonu pogodba z Madžarsko, ki je potegnila sedanjo mejo v Prekmurju in pustila porabske Slovence pod Madžarsko. — 10. oktobra je bil v južnem delu Koroške plebiscit in sicer po takih določitih in razmerah, da je bilo za odcepitev od Avstrije oddanih le 41 % glasov. S tem je bila določena današnja meja. — 12. novembra je bila po dolgih pogajanjih v Rapallu podpisana pogodba z Italijo, ki je potegnila državno mejo čez slovensko ozemlje, tako da so primorski Slovenci prišli pod Italijo.
1921. je bila v beograjskem parlamentu sprejeta z nekvalificirano večino centralistična „vidovdanska ustava“, ki je ukinila avtonomno Slovenijo, ustvarjeno ob prevratu.
1927. so bile vzpostavljene v Jugoslaviji oblastne samouprave, medsebojna trenja v državi pa se niso nehala. Po umoru hrvatskega voditelja Radića 1. 1928 je v negotovosti položaja postal predsednik vlade dr. Korošec.

Spominjajmo se svojih rajnih!

Za praznikom Vseh svetih je dan vseh vernih duš v vicah. Zato se vsako leto v tem času spominjamo svojih rajnih. Mislimo nanje in molimo zanje.

Nekaj stihov, ob tem spominu porojenih, naj nam letos poglobi ljubezen do dragih preminulih.

Ob grobu prijatelja in znanca

Deset je let minilo že,
odkar te več med nami ni,
ko se spominjamo na te,
vse solzne naše so oči.

Zvesto smo se ljubili,
na te ne bomo pozabili.
In enkrat bomo združeni
v raju tam — nad zvezdami!

*

Spominjamo se srečnih dni,
ko živel si med nami ti,
Sedaj vse prazno je pri nas,
in tvoj ne sliši več se glas.

Spomini vedno k tebi nam hité,
kot svetla luč nam svetijo v srcé.
Ko tudi nas zagrne groba noč,
združila nas bo v raju božja moč!

Preblag spomin na tebe, dragi,
lbo živel v nas do konca dni.
Pri Bogu tvoja duša biva
in prosi za nas milosti!

Ob misli na rajnega očeta in mater

Zakaj odšli, predragi, ste od nas,
samevamo brez vas in dolg je čas,
pogrešamo ljubeči vaš smehlaj,
zaman vas, dragi, kličemo nazaj.

V tihem grobu mirno počivajte,
večno blaženost v nebesih uživajte,
da tam bi bili enkrat vsi
na vekov veke združeni.

Mamica je kakor sonce,
srček njen je zlat
kakor žarek, ki prisije
od nebeških vrat.

Kadar žarek ta ugasne
v dušo pade mrak;
v upanju pa solza sije
tja pred prestol zlat.

*

Srčno ljubljani nam oče,
šel prezgodaj si od nas,
dober, skrben bil si nam,
pogrešamo te vsaki čas.

*

Ti v zborih nebeških prepevaj zdaj slavo,
mi v sveti ljubezni s teboj smo vsak čas;
kjer Stvarnik je tvoje neskončno plačilo,
tja s svojo priprošnjo pripelji še nas.

Ob spominu na rajno ženo, moža

Oj, spavaj, srce drago,
in sanjaj večni san.
Nad zvezdami, predraga,
ti sije večni dan.

Kje si, kje, moj ljubi mož,
kje je mili tvoj obraz,
kje je tvoja skrbna roka,
ki skrbela je za nas?

Spavaj mirno, blagi mož,
ljubi oče, v grobu tam,
v srcih naših boš ostal
trajno nepozabljen nam!

*

Je hitro leto nam minilo,
kar tebe več med nami ni;
kako je prazno zdaj življenje,
odkar si nas zapustil ti.

Truplo tvoje pod gomilo
v hladni zemlji mirno spi;
duša pa naj raj uživa,
se pri Bogu veseli.

Glejmo naprej!

Po dolgih letih sem spet srečal svoje vaščane.

Globoko doživetje!

Veselim se njihovih uspehov in sreče v tujem svetu.

A misli nas vseh so v tem trenutku pohitele k „pogrešanim“, k možem in fantom, ki so postali žrtev revolucije. Dobrih 18 let je že poteklo od tistih strašnih dni, a so nam še vedno živo pred očmi.

Razumljivo!

To so bili, človeško rečeno, najtragičnejši dnevi v zgodovini slovenskega naroda, ko je „svoboda“, ki so jo prinesli komunisti, zavila v črnino ogromno število slovenskih ognjišč. V tisočih so tedaj padali možje in fantje. Ljubili so svobodo, resnico in pravico, zato so morali umreti.

Komunisti so v krvi cveta slovenskega naroda slavili zmago.

Bojevniki za svobodo pa so mislili, da je vse izgubljeno.

Oboji so se motili.

*

O tej zadevi še daleč ni padla zadnja beseda.

Površno bi namreč presojali dogodke sveta, ako ne bi računali z Bogom, kateri v vsem dosega svoje modre načrte, čeprav ne plačuje vsako soboto.

Ob misli na te nedolžne žrtve nam nudi izredno tolažbo božja beseda, ki jo beremo na praznik Vseh svetnikov.

Gospod sveta in časov govori vse drugače kot mi.

On izreka svoj blagor tam, kjer mi trpimo, žalujemo, jokamo in se pritožujemo.

A On ve, čemu. On razume bolj kot mi, kaj je v našem življenju bolj in kaj je manj važno. On najbolje pozna modrost življenja.

Dobro ga poslušajmo!

„Blagor žalostnim, zakaj ti bodo potolaženi. Blagor lačnim in žejnim pravice, zakaj ti bodo nasičeni. Blagor usmiljenim, zakaj ti bodo usmiljenje dosegli... Blagor miroljubnim, zakaj ti bodo otroci božji. Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani, zakaj njih je nebeško kraljestvo“ (Mt 5, 5-10).

Čudovite besede!

Brez vsakega dvoma veljajo Gospodovi blagri tudi pomorjenim slovenskim možem in fantom. Bili so miroljubni, saj so bolj ljubili motiko, koso in knjigo kot pa puško. Za orožje so prijeli šele, ko so jih k temu prisilila komunistična grozodejstva. Ljubili so resnico in pravico ter so želeli, da bi njihova domovina postala vzor svobodne in urejene dežele, kjer zakoni vsakemu priznavajo in jamčijo tisto, kar mu pripada. Branili so ogrožene, obsojali tatvino, laž in umore, zato so morali umreti.

Brezbožniki so jih strli in poteptali v satanskem sovraštvu in maščevalnosti, a Gospodar življenja jih je sprejel v svoje naročje.

Ni torej razloga za žalost in obup. Skozi ostre odjeke moralnih strojnic in ječanje umirajočih slišimo Gospodov šepet: „Blagor, blagor, blagor jim“...

Komunisti so prezgodaj slavili zmago.

Zadnjo besedo ima Gospodar življenja.

Junaki, katerih razmesarjena trupla počivajo po kraških jamah, kočevskih in teharskih gozdovih, blestijo pred nami kot pravi zmagovalci.

*

Kajn, „kje je tvoj brat Abel?“ (1 Mojz 9).

Tako je Bog strogo vprašal moralca nedolžnega brata.

Tako tudi danes slovenski narod sprašuje moralce.

„Kje so naši?“

A oni molčijo.

Govorijo in pišejo o vsem; o skrivnostih kraških jam, kočevskih in teharskih gozdov pa molčijo.

Molčijo, a nimajo miru.

Bojijo se.

„Glas krvi tvojega brata vpije k meni z zemlje“ (1 Mojz 10).

*

Lepo je, da ohranjamo zvestobo slovenskim žrtvam komunistične revolucije. Oni to zaslužijo. Oni so naš ponos, naše bogastvo in naš blagoslov. Ali ne smemo ostati samo pri besedah. Pokazati se moramo vredni njihove veličine. Zato ni božja volja, da bi v nedogled v nemoči gledali na dogodke sveta in samo čakali, da Bog spregovori ob svojem času ter dokončno vzpostavi moteno ravnotežje med krivico in pra-

vico, lažjo in resnico ter sovraštvom in lju-beznijo.

Mi moramo delati.

Mi se moramo bojevati.

Ko nam je Bog namreč dal razum in svobodno voljo, nas je zbral za svoje SODE-LAVCE, zaupal nam je STVARITELJSKO poslanstvo, poklical nas je k sodelovanju pri SPOPOLNJEVANJU sveta.

In svet ni popoln, ni dovršen, dokler na njem vladajo krivica, laž in sovrašvo.

Kar velja za ves svet, moremo reči tudi za mali svet, ki mu pravimo Slovenija. Ne sme nam biti vseeno, kako je tam.

Bilo bi škoda, ako bi preveč časa in moči vlagali v prepire glede nesreč v preteklosti, gledati moramo v PRIHODNOST.

GLEJMO NAPREJ!

Ker imamo razum in svobodno voljo, je božja volja, da postanemo OBLIKOVAVCI, GRADIVCI naše prihodnosti — vsakdo po svojih močeh in okoliščinah.

*

Toda kot ni vsak mazač ali pisar že umetnik, tako tudi ni vsak kričač že rešitelj svoje-ga naroda.

Oblikovanje prihodnosti je težka umetnost.

Nekdo je rekel: „Ljudje iščejo svobodo, a svoboda išče ljudi.“

Sijajno je povedal.

Svoboda išče ljudi. Zidanje lepše bodočnosti išče ljudi.

Ne šlev, ne pustolovcev, temveč — LJUDI! Značaje!

Ne suženjskih duš brez vsake hrbtenice, temveč — SVOBODNJAKOV!

In tu je osnovna naloga nas vseh!

Božja volja je, da gradimo, oblikujemo, ostvarjamo. Ako pa hočemo graditi, moramo najprej ZGRADITI sebe. Oblikovati se moramo v lepe značaje. Iz sebe moramo napraviti primerno orodje za službo visokim ciljem.

A povsem jasno je, da bomo v teh plemenitih stremiljenjih najlepše uspeli v šoli najpopolnejše osebnosti vseh časov, v šoli najstvarnejših oblikovavcev prihodnosti, v šoli Jezusa Kristusa.

*

Zvoki zvonov praznika Vseh svetnikov se nam zdijo kot blagodejni odmevi Gospo-

V nedeljo, 29. septembra, so Slovenci iz nemškega Porurja poromali k Mariji v Kevelaer. Na sliki vidimo romarje med potjo k baziliki.

dovih blagrov. Ti nam celijo rane iz preteklosti, nam kažejo smer ter nas krepijo v naporih za novo prihodnost.

Glejmo naprej!

Slovenskih mučencev ne bomo častili z jokavostjo, marveč z delom za ideale, za katere so oni umirali. V-ko.

Zakaj samomor?

Pred leti se je v Neaplu prav na dan pred svojo poroko ustrelil vojvoda Pignatelli. Na mizi so našli odprto knjigo napuhnjenega bogotajca Nietzscheja. Na steni pa je visela Marijina slika, a obrnjena k steni. Samomorilec ni mogel prenesti pogleda na Marijo, pa jo je pred smrtjo obrnil k steni.

Napuh, častiželjnost vodi v žalost, obup in samomor. Verne dobe samomorov skoro niso poznale, kajti vera je močnejša kot trpljenje in ponižnost daje ljudem voljo do življenja. F. S.

II. vatikanski koncil se nadaljuje

V nedeljo, 29. septembra, so se spet zbrali škofje z vsega sveta v cerkvi sv. Petra v Rimu, da nadaljujejo vesoljni cerkveni zbor, ki ga je sklical pokojni papež Janez XXIII. Tega ali onega med škofi tokrat ni bilo med njimi, ker jih je medtem Gospod poklical v večnost. So pa prišli namesto njih drugi, novi. Tako je spet zbranih okoli 2500 koncilskih „očetov“.

Namesto Janeza XXIII. je otvoril zasedanje novi sv. oče Pavel VI. V svojem nagovoru je povzel, kar so doslej na koncilu naredili, in povedal, kaj želi koncil doseči.

Vesoljni cerkveni zbor naj prinese svetu večje poznanje in razumevanje svete Cerkve. Prvi vatikanski cerkveni zbor je pokazal svetu, kaj je v Cerkvi papež. Sedanji, II. vatikanski koncil pa naj to dopolni in poglobi nauk o škofovski službi, njeni vlogi in odnosih do papeža. Napovedal je tudi, da bodo škofje sedaj razpravljali predvsem o ureditvi Cerkve.

Obnovo Cerkve je papež Pavel VI. označil kot drugo važno nalogo koncila. Nikakor ne misli pod tem, da bi bila Cerkev nezvesta Kristusu, ali da bi Cerkev prelomila s svojimi izročili. Toda sodobno življenje zahteva razvoj tega, kar je v Cerkvi človeškega. V tem oziru je napovedal papež preureditev osrednjih cerkvenih uradov v Rimu in njihovo internacionalizacijo.

Pretrajljivo je bilo, ko se je papež obrnil do opazovavcev drugih cerkva na koncilu in pokazal pripravljenost katoliške Cerkve na zedinjenje: „Če je kakršno koli krivdo za to ločitev treba pripisovati nam“ — je dejal ločenim kristjanom — „vas ponižno prosimo za odpuščanje in prosimo istočasno vse brate za odpuščanje, če se morda čutijo, da so bili od nas prizadeti. In kar nas zadeva, smo pripravljeni odpustiti žalitve, ki so bile prizadejane katoliški Cerkvi, in pozabiti bolečine, ki so ji bile v teku dolgotrajnih razpravljanj in ločitve prizadejane.“

Končno je dejal Pavel VI.: „Svet naj ve, da gleda Cerkev nanj z globokim razumevanjem, z odkritosrčnim občudovanjem in z resnim sklepom, da ga ne misli zaničevati, temveč mu želi le pomagati in ga rešiti.“ Voditeljem ljudstev je dejal: „Danes lahko nudite svojim narodom mnoge življenjske dobrine: kruh, pouk, delo, red, dostojanstvo svobodnega človeka. Toda to le takrat, če vi resnično priznate, kaj je človek. To pa vam lahko pove s polno jasnostjo le krščanska resnica. Če boste skupno delali v pravici in ljubezni, boste lahko utemeljili mir.“

Od Slovencev sta na koncilu sedaj dva škofa: mariborski škof dr. Držečnik, ki je nedavno slavil svojo 60-letnico, in škofijski upravitelj ljubljanske nadškofije dr. Jože Pogačnik.

Ali veste, kako se je začela božja pot na Brezjah?

22. septembra je poteklo sto let, odkar se je zgodil na Brezjah na Gorenjskem prvi očitni čudež in se je na Brezjah začela božja pot.

Bilo je takole: V sosednji župniji Begunje je živela osemnajstletna deklica Marija Tavčar, ki je bila podvržena hudi božjasti, tako da je bila ubožica celih dvanaest tednov privezana na posteljo. Ko se ji je nekoliko izboljšalo, da je vstala, ji je desna noga še vedno ostala v kolenu sključena, trda in mrtva, da je mogla hoditi le ob berglah. Razna zdravila ji niso nič pomagala. Tako je preteklo 16 tednov brez izboljšanja. Tedaj se ji je dvakrat sanjalo, da gre v cerkev Marije Pomočnice na Brezjah ob berglah, iz cerkve

pa brez bergel. To ji je dalo upanje, da je šla 22. septembra 1863 na Brezje. Tam je med sveto mašo ozdravela. Odložila je berge in jih iz hvaležnosti do Matere božje pustila v cerkvi. Vsa vesela je hitela domov pravit o čudežnem ozdravljenju. Bolezen se ji ni nič več povrnila.

To je bil prvi čudež pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Marsikateri se je zatem zatekel k Mariji na Brezjah s prošnjo, ki je bila uslišana.

Hči te Marije Tavčar, pozneje omožene Lustik, Louise Grum, živi zdaj v Brooklynu pri New Yorku v Združenih državah. Njen brat, sin Marije Tavčar, Jožef Lustik pa živi v Avstriji. ad.

Čut manjvrednosti

Pravzaprav bi morali rabiti tuj izraz, ki smo ga skoraj bolj vajeni: „kompleks inferiornosti“. Znanec je naredil neumnost, pa mi je dejal: „Veš, imam čut manjvrednosti. Starši so mi ga zapustili, zato ni prav ničesar z menoj.“ Tolažil sem ga, kot sem vedel in znal, ni veliko pomagalo. Nekje je pobral nekaj besed o tem in sedaj se v življenju tolaži, da pač ni sam kriv, saj ima „kompleks inferiornosti“.

Prvi o tem je govoril dušeslovec Alfred Adler. Gre za pojav, da človek trpi v prepričanju, da mu nekaj manjka, kar bi moral imeti in tako ni z njim nekaj v redu. V nas je težnja po velikem, po višjem; in vendar nas izkušnja uči, da je le malokdo na svetu, ki bi ga kaj več ljudi poznalo kot njegovemu najbližji sosedje.

Tak kompleks dobi ženska, ki se ji zdi, da je predebela za družbo suhih prijateljic, kjer ji dajejo dobre nasvete, kako shujšati. Ako dober voznik misli, da je s „fičkom“ manj vreden kot njegov znanec z veliko mednarodno limuzino, je tudi blizu tega čuta manjvrednosti in trpi bolj kot njegov avto, ko vozi v klanec.

Začne se ta čut že pri otrocih; sicer ga otroci malokdaj poznajo, toda starši ga imajo ob otrocih, na primer: ko kupujejo otroku igrače, češ „če ima sosedov, naš ne sme biti na slabšem!“ Otroci pa kmalu popravijo igrače v kot, ker jim je ljubši kup peska in malo vode.

Pri dijakih se to nadaljuje: „Če gre ta v gimnazijo, čemu naš ne bi zmožel!“ Tako ga tiščijo v šole, ko bi fant rajši postal dober mehanik.

Edino zdravilo za čut manjvrednosti je prava ponižnost, ki je pa moderni svet ne pozna. Vsak hoče biti na vrhu, vse se peha za nečem, česar nikdar ne doseže. In ko ne doseže, so drugi krivi: od zvezd in horoskopov, do pradedov, ki so nekoč v miru orali ledino ter tolkli koruzni močnik.

Danes radi kričimo, kaj smo in kaj vse hočemo. Brez nas se bi svet — tako izgleda — že zdavnaj podrl in če naše brihtnosti ne bi bilo, potem bi šele videli, kako bi bilo na svetu...

Oprostite izrazu, pa kar velja, da smo „goflje“. Vse na nas kriči, od nogavic pa do

klobuka oziroma las, saj malokdo še nosi pokrivalo. Vse znamo in vse hočemo biti. Ko se srečate s takim prijateljem, vam bi radi roko iztrgali, tako se rokujejo z vami. Ženske oblačijo slabe obleke, da se jim ne bi kdo smejal, ako bi se lepo oblekle, ker morda ne bi bile po zadnji modi. So pisateljci, ki nikdar ničesar ne napišejo, ker se boje kritike.

V to vrsto štejemo tudi sanjače. So ljudje, ki bi radi kaj dosegli, pa ne dosežejo, zato se izgube v sanjarjenju. Dijak, ki je leto prelenaril, ima naenkrat pred maturo živčni zlom, da tako vsaj nekaj pokaže, v čemer je „zrel“. Kaj matura! Njegova bolezen je nekaj vredna, saj je ni sam kriv, tam nekje v davnini je to zakrivil nekdo drug...

Drugi so vedno silno „ponižni“; so kot črvi, ki so najrajši v prahu, da jih tuja noga pohodi. Saj so tako majhni: „Nikar se ne ozirajte name, jaz sem ničla!“

In še mnogi podobni trpe zaradi občuta manjvrednosti.

Pa vendar ni „manjvrednosti“, ampak le napuh, napačen ponos ali težnja po nečem, česar ni. Človek je toliko vreden, kolikor

PREŠCE DELIJO

Pred nekaj meseci smo poročali, da je slikar Maksim Gaspari obhajal svojo 80-letnico. Eno izmed številnih njegovih del, risanih v „ljudskem“ slogu, je tudi ta njegova slika, ki kaže po nekaterih slovenskih vaseh še razširjen običaj, da pred Vsemi svetimi delijo po hišah otrokom hlebčke kruha.

velja njegova notranjost. Vse, kar je izven njega, le pripada njemu, ali ni on sam, ni osebnost njegova. Preveč razkošna obleka marsikdaj pokrije notranjo goloto; prevelika zgovornost hiti pokrivati premajhno zna-nje.

Ta čut lahko povzroči, da se človek zapre vase, s tem se pa zapre tudi pred Bogom. Človek je svoboden, dokler je v zvezi z Bogom; je kot kazalo na uri, ki se pomika na-
prej, dokler je v zvezi z mehanizmom. Če zvezo izgubi, odpade; je brez pomena; še napotje dela in ga bronemo vstran.

Rešitev iz tega stanja gre preko ponižnega priznanja dejanskega stanja. Človek ne sme in ne more pustiti, da bi hodili po njem, saj ni predpražnik v tuji hiši. Vedeti pa mora, da je naša veljava tolikšna, kot je pred Bogom. Le to, kar veljamo pri Bogu, je naša prava vrednost.

Napuh more biti le tam, kjer ničesar dru-gega ni. Revščina pomeni nesrečo le za ti-
stega, ki mu je vse le bogastvo. Ponižni člo-vek je hvaležen za talent, naj bo majhen ali

velik, te ali one vrste, saj ve, da ima mejo. Mizar bo napravil dober stol, ne bo se lotil ure, ker je ne zna napraviti in vendar zato ne bo imel čuta manjvrednosti. Njegovo de-
lo mu bo v ponos. Atomski znanstvenik bo napisal lepo delo o atomih, bo pa slabo o-
pravil, ako se bo lotil dušeslovja. Dober go-
vornik pač ne bo pripovedoval, da je kot zanič govornik, verjetno pa ne bi dobro opravil kot baletni plesalec.

Ko je Kristus govoril: „Kdor se ponižuje, bo povišan,“ gotovo ni mislil, da bi razprav-
ljal o čutu manjvrednosti.

Morda je prav, če si mislimo: „Ako bi drugi danes imeli talente in možnosti, kot smo jih imeli mi, bi prav gotovo več napra-
vili.“ Ali pa posnemajmo Janeza Krstnika, ki je dejal: „Jaz se moram manjšati,“ ko so mu pripovedovali, da gredo ljudje za Kris-
tusom.

V življenju skušajmo urediti glavno in bomo lahko rešili tudi vprašanje čuta manj-
vrednosti: skrbimo, da ostanemo v zvezi z Bogom in da izpolnimo Njegovo voljo.

-nk.

„Mladi smo in svet nam je odprt . . .“

(Ogrožena mladina — samo dva primera izmed mnogih.)

Teško je v tem času živeti. Teško za stare, toda še težje za mlade. Kje so merila, kje meje? Kje je vodstvo? Kje je ljubezen, samo malo ti-
ste ljubezni, katero rabi človek, da je srečen? „Sreča“ se danes ponuja in prodaja kot pralni stroji, igralne plošče, kot alkoholne pijače. To-
da vse, kar tako hitro in kriče pride, konča na-
vadno v polomiji! Blagor onemu, kateri ima domovino: mnogi sploh domovine imeli niso, drugi so jo izgubili in tretji prodali. Vsi ti pa potrebujejo pomnožene ljubezni in nesebične pripravljenosti drugih, da jim pomagajo. Pred-
vsem potrebujejo vsi ti pravega vodstva. Ali pa bodo tudi vse to našli? Njihov nem in često-
krat že tudi utrujen, brezupen klic zadeva nas vse . . .

Kot prvi primer navajam Faniko: Ali je ona sploh kdaj poznala in videla svojega očeta? Na to nam sploh ne odgovarja. Njena mama je moderna „dama“; vse kupi, karkoli otrok zaželi, a ne le to, še več! Na zunaj je seveda „vse v redu“. Mama je zadovoljna, v

šoli pa tožijo in vzdihujejo vsi učitelji. Raz-
govor z materjo je brez uspeha: mati zago-
varja vse, karkoli hčerka napak dela. In prvi, seveda: „Učitelji so vsega krivi, ker nimajo razumevanja za nadobudno hčerko!“ Pa berite Fanikino šolsko nalogo z naslovom: Izkoristi čas!

„Ko se opoldne vrnem iz šole domov, začnem najprej preudarjati, kaj naj bi začela po obedu. Najprej bom šla k svoji prijateljici. Ta bo že kaj iznašla, da se bova zabavali. Mnogi ljudje si navadno naredijo dnevni red, kaj bodo počeli, ampak meni se zdi to nesmiselno, kratkoma lo odveč. Človek ne sme z delom nikoli pretiravati in končno živi človek le enkrat, zakaj bi potem ne užival? “

Mi smo mladi. Je sicer na svetu veliko ljudi (tudi učitelji v šoli so taki), ki nas imenujejo neumne in otročje samo zato, ker si mi tu in tam privoščimo kakšno neumnost. Jaz se lahko iz takih ljudi le norčujem in

Otroško veselje,
oj, kje si doma?
Dovsod,
tudi vrh takega
modernejega voza . . .

jih obžalujem, ker, kakor izgleda, niso bili ti ljudje nikoli mladi. Kajti ne bi se smelo zgoditi, da si učitelj privoščil opazko nad učenko samo zato, ker si je pustila pri frizerki pobarvati lase in končno, kaj mu mar, če ena ali druga prepogosto v šoli manjka! To je pravzaprav poseganje v zasebno človekovo svobodo in to je celo po zakonu prepovedano. Vidi se, da tudi jaz pri tej šolski nalogi nisem prišla do pravega „spoznanja“. Ampak moje geslo se glasi še za naprej: „Uživaj življenje! Saj je tako kratko!“ —

Vprašanje je, če bo Fanika pozneje v življenju svoji materi za dano ji svobodo danes, zares tudi hvaležna? Svareče besede tu nič ne pomagajo. Učitelji so ji skušali pokazati še več ljubezni, a to ni vodilo k zaželenemu cilju, ravno nasprotno. Deklica je še bolj čutila, da je ona zelo važna oseba. Kmalu so jo videli z nekim mladim domišljavcem. In z njim je nekega dne tudi neznano kam izginila; jok in stok matere je bil očitno prepozen. Po 14 dneh jo je končno policija našla, seveda brez onega „kavalirja“, bila je bleda,

razkuštrana, premražena in njene oči so zgovorno pričale, da je globoko razočarana! To je samo en primer od mnogih...

*

Sedaj Vam predstavim Sonjo: 15 let je stara, je druga izmed štirih nezakonskih otrok. Najstarejša sestra je takoj po porodu umrla. Tretjega otroka, deklico, je še čisto majčkeno vzel za svojo neki ameriški zakonski par. Četrtega tudi deklico pa je morala občina zaradi težav pri vzgoji poslati v vzgojni zavod za ogroženo mladino.

Za Sonjo je že od prvega, rojstnega dne morala skrbeti občina. Mestni mladinski urad je zahteval, da mora dobiti uradno oskrbnico, (namesto matere), ki je bila potem odgovorna zanjo. Kakor hitro pa je Sonjina mama prišla iz porodnišnice, je šla občinska oskrbnica k njej. Dosegla je, da je mati otroka redno prinašala v materinsko posvetovalnico, kjer je zdravnik dajal nasvete, kako se hrani in oskrbuje dojenček. Otrok je kar dobro uspeval. Zdelo se je celo, da se je tudi mati zavedela. Posrečilo se ji je najti otroku pravega očeta in je dosegla, da je plačeval vzdrževalnino. Na poroko z njim ni imelo pomena misliti in končno tega nihče od njiju niti hotel ni. Vendar pa je mati dojila svojega otroka in to je v takih primerih že kar hvalevredno.

Potem pa, ko je pretekel porodniški dopust, je šla mati zopet na delo. Stara mati je obljubila, da bo za otroka skrbela in ga redila. Tako je do 14. leta starosti ostala Sonja pri stari materi. Materi je bilo to kar všeč, da je lahko brez nje nadaljevala svoje življenje. Stara mati je za Sonjo kar dobro skrbela vkljub visoki starosti. Na občinskem uradu pri oskrbništvu so bili s to rešitvijo kar zadovoljni. Vendar pa stara mati ni mogla opaziti, da so se pri Sonji pojavili znaki duševne neuravnovečenosti. Saj se je tudi učiteljem v osnovni šoli zdelo življenje Sonje normalno, pri učenju je kazala povprečno znanje!

Ko si je pa Sonja začela služiti prvi denar, jo je vzela k sebi mama, ki je bila med tem časom že zopet, drugič ločena in je trenutno živela z nekim novim moškim. Smola pa je hotela, da je bil novi „oče“ pijanček in zaradi duševnih motenj, — že tudi parkrat v norišnici. In tako je bila nova okolica za Sonjo

slabša od prejšnje! V eni sobi in kuhinji sta stanovali obe; in deklica je morala živeti v tem ozkem prostoru ne samo s svojo materjo (katero je tako dolgo pogrešala), temveč tudi s tujim moškim, s katerim je mati živela. Na občinskem oskrbništvu so sicer s strahom opazovali nadaljnji duševni razvoj mladega dekleta, ukreniti pa niso mogli ničesar.

Prav kmalu pa se je izkazalo, da si je Sonja poiskala za manjkajočo materino ljubezen nadomestek, namreč nekega 19-letnega fanta. In temu mlademu „korenjaku“ je neizmerno zaupala. On je postal središče vsega njenega življenja, od njega je lahko vse želela in njemu je lahko tudi vse darovala. Nekega večera pa jih je zalotila policija že zelo pozno zvečer v neki gostilni na plesu. Ovadba policije je šla na občino, na mladinski urad. Tamkaj je oskrbniški urad za varstvo mladine sklenil, da dobi Sonja uradno „varuhinjo“ ali skrbnico. Mati je v to kar rada privolila, saj je sama priznala, nad Sonjo „nima več nobene moči...!“ Kako tudi?

Oskrbnica na občini se je posvetovala z zdravniki, učitelji, duhovniki, kako bi se dalo Sonji še pomagati. Vendar Sonji ni bilo nič zato, da bi se večkrat srečala s to uradno varuhinjo. Vsi trudi, kako bi Sonjo pripravili tako daleč, da bi dobila veselje do dela, učenja, da bi opustila napačen način življenja, vsi ti poizkusi so bili zaman. Sonja se je vedno bolj zaprla vase in vedno znova je ponavljala: „Nihče me ne bo ločil od mojega Petra! On je edini človek, katerega ljubim, on je edini, ki zame skrbi!“ Da bi Sonja še kdaj obiskala svojo oskrbnico, o tem ni bilo govora, saj je njen „prijatelj“ tja niti ni več pustil. In končno se je zgodilo tole; v preveliki žalosti, ker jo je lepega dne zapustil njen edini Peter, kateri je od nje vse dobil, je vzela Sonja 45 spalnih tablet naenkrat; v nekaj urah je bila že v bolnici v rešilni postaji!

Ponovno so se na občini trudili in razpravljali o novo nastalem Sonjinem položaju. Najgloblji vzrok, zakaj je Sonja že tako mlada zašla na taka pota, leži v tem, da v mladih letih ni bila deležna prave materine ljubezni! Na dan, ko je Sonja naredila poizkus samomora, je njena mama, ki je to videla, odšla mirno v sosednjo trgovino naku-

povat. In ko jo je policija vprašala, kako je ona kot mati, mogla hčerki kaj takega dovoliti, je ravnodušno odgovorila, „da to ni vzela tako zelo resno“. Ta mati namreč ni nikdar nobene stvari resno vzela, najmanj pa svojo hčerko, Sonjo. Skrbela je samo zase, za svoje nagone in svojo prešernost.

Ko so zdravniki Sonjo rešili, je ta končno, pod pritiskom lastnega spoznanja uvidela, da je to, kar je prej imela za „ljubezen“ pri Petru, bilo nekaj čisto drugega! Šele sedaj je bila Sonja pripravljena začeti novo, boljše življenje. Seveda čisto lahko ni šlo, občina jo je na svoje stroške najprej poslala v okrevališče. Nato je prišla v neki vzgojni dekliški zavod. Njeno delovno mesto kot frizerka pa je lahko obdržala. Vendar še ne moremo reči, da bo dekleta po tem hudem doživetju prišlo k popolnemu spoznanju. Seveda bi bil pa skrajni čas! In za koliko mladih ljudi bi bil to že „skrajni čas“! Toda žal, nihče ne ve za njihovo bedo, za njihove zmote in zablode in zato nihče ne more pomagati ali svetovati! Končno za koliko drugih mladih ljudi je že pravzaprav začeti „na novo“ prepozno?

Res, težko je živeti v tem našem času; dvakrat težko za našo mladino. „Gorje onemu, ki je domovino izgubil...“ Kadarkoli in kjerkoli boš kdaj srečal mladega fanta ali mlado dekletko preglasno, kriče ali pa tudi pretiho iti mimo tebe, postani pozoren in premisli, morda potrebuje eden ali drugi tvoje pomoči?! Mogoče ravno v tem trenutku!

kotiček za žene

Lepota deklet

Ena izmed želj dekleta je prav gotovo ta, da bi bila čim lepša. Kar nesrečne se počutijo tiste, katerih narava ni obdarila z nadpovprečno lepoto. Kaj vse store nekatere, da s svojo iznajdljivostjo dopolnijo, kar jim je narava dala premalo! In ker je ta želja v dekletih nekako vrojena, gotovo sama v sebi ni obsojanja vredna. Vendar je lahko marsikateremu dekletu v veliko nevarnost, če je ta želja pretirana.

Odmaknimo se za hip od vsakdanjega življenja in pretehtajmo lepoto z višjih vidi-

kov! Položimo lepoto na božjo tehtnico in zvedeli bomo, kaj sodi Bog o njej.

Kaj je lepota? Ne gre za to, kaj je lepo in grdo; saj to vsak takoj občuti, čeprav morda niti ne ve, kako bi to opisal. Gre predvsem za to, kaj je lepota po svojem izvoru. In tu tolikokrat pozabljam, da je lepota božji dar, odsev ali žarek od Boga. V svoji neskončni dobroti Bog razliva nekaj svoje lepote na stvari.

Iz tega dognanja sledi važno načelo: Kakor nima podoba od sebe, da je lepša od druge, ampak je to od umetnika, tako tudi nima dekleta, da je lepša od drugih, od sebe, ampak od Stvarnika! Zato: ne postani ošabna, če si lepa!

Drugo vprašanje pa nastane: kolikšno vrednost ima lepota v božjih očeh ali kje se nahaja lepota na lestvici božjih darov. Na prvem, drugem ali zadnjem klinu? Nikar se ne čudite, dekleta, če bomo ugotovili, da telesna lepota v božjih očeh nima velike veljave. Pred Bogom imajo največjo vrednost nadnaravni darovi in kreposti. Zato je po božjih merilih neskončno več vredna svetnica, ki telesno ni lepa, kot pa še tako lepa grešnica. Prav gotovo so tudi duševni darovi več vredni kot telesni; modrost, umetniška nadarjenost in podobno imajo trajno veljavo, o lepoti pa že pesem pravi: „Hitro mine čas, mine tudi lep obraz...“ Pa celo med telesnimi odlikami ne zavzema lepota prvega mesta; saj zdravje, poklicne ali športne spretnosti pri večini ljudi mnogo več veljajo kakor minljiva lepota. Po taki sodbi je torej lepota med božjimi darovi na zadnjih klinih vrednostne lestvice.

Vse drugačna pa so merila o lepoti v svetu. Že po svojem modernem poganskem pojmovanju vrednoti svet človeka le po „stasu in pasu“ in zlasti za ženski svet pomeni lepota vse. Trdimo lahko, da ljudje precej bolj cenijo človeško lepoto kot sam Bog. Samo en primer:

Primerjajmo dve dekleti med seboj: ena je silno učena, pa manj lepa, druga pa malo učena, pa precej lepa. Katera izmed obeh ima več možnosti za poroko? Verjetno bo druga le prej našla ženina, čeprav so njeni darovi na objektivni tehtnici manj vredni. In vendar bi ne smeli onega ženina, ki se je rajši odločil za „manj učeno, a lepšo“ nevesto, ožigosati za neresnega, plitvega. nt.

Slovenski dan v EISDENU

3. septembra 1963
V BELGIJI

Po maši so se udeleženci uvrstili za odhod v dvorano. Na čelu sporeda je zastava slov. društva „Slomšek“ iz Eisdenu.

Igro „Ciril in Metod med nami“, katero je napisal prof. Peterlin, so lepo podali „sломškarji“ iz Eisdenu. Režiral je g. J. Jakelj.

Moški zbor „Slomšek“ iz Eisdenu je pod vodstvom g. Vilija Roglja odlično zapel venček narodnih.

„Zvon“, slov. mešani zbor iz Nizozemske, je pod vodstvom prof. Willemsa s svojim nastopom navdušil nabitno polno dvorano.

Slovenska folklorna plesna skupina iz Nizozemske, katero vodi ga. Konte-Degens, je s svojim slikovitim nastopom zelo obogatila slovensko prireditev.

Tudi naši najmlajši so s priložnostno deklamacijo pripomogli k lepemu uspehu Slovenskega dneva v Zapadni Evropi.

Potomec Janeza Znojilskega - švedski grof

V prejšnji številki našega lista smo poročali o rojaku Janezu Znojilskem, ki je živel v Nemčiji. Njegov sin Jurij je stopil v švedsko službo in dosegel čast plemiča.

Otroci Jurija Znojilskega in Ane so bili: sin Gustav, rojen 1646, o katerem bomo še govorili; drugi sin je bil Georg-Friderik, ki je bil od svojega tridesetega leta državni svetnik in umrl l. 1705; hčeri Ana-Regina in Suzana-Margareta sta umrli še mladi, tretja Marija-Katarina pa okoli 1682. Sin Viljem, roj. 1651, je bil vojak po poklicu in ubit ob nekem vojaškem uporu l. 1676. Janez-Ernest, roj. 1652, je bil ves čas na švedskem kraljevem dvoru in je še mlad umrl. Hčerki Filipina in Ana-Eleonora sta tudi mladi umrli. S hčerami v družini ni bilo sreče in mati je večkrat o tem tožila v družbi; sinovi pa so dosegli v družbi visoke položaje. Sin Karel-Emanuel, roj. 1659, je postal nadzornik gozdov in ostal to do smrti l. 1708. Sin Ludovik, roj. 1662, je postal oficir in bil l. 1710 pri Rigi ujet. Sled za njim se je potem izgubila. Zapustil je tri otroke. Podobno se je zgodilo z Avgustom, ki je bil rojen 1663; bil je tudi oficir in padel v bitki pri Fraustadtu 1706 kot major. Trinajsti otrok, sin Adolf, roj. 1664, je bil podobno vojaški častnik in je umrl 1728 leta kot polkovnik.

Iz tega popisa družine slovenskega predikanta, begunca Janeza Znojilška in družbenih položajev, ki so jih potomci zavzemali, vidimo, kakšen je bil sin Jurij in kako se je znal sredi konservativne okolice tistih časov povzpeti na visoko družbeno raven.

Sedaj pa si oglejmo življenje Jurijevega sina Gustava! Ko je končal šole, je postal dvorjanik na švedskem dvoru. L. 1676 se je oženil z Marijo-Evfrosino Beier, hčerjo državnega svetnika. Imel je več otrok, od katerih bomo tu omenili le njegovega sina Gustava, rojenega 24. 12. 1677 v Stockholmu. Oče Gustav je umrl tudi v Stockholmu in sicer 1695. Pokopali so ga v družinski grobnici na družinskem posestvu Znojilških v Rökisu.

Do družinskega posestva Znojilških je prišel drugi Jurijev sin, Gustavov mlajši brat

Georg-Friderik. Izkazal se je kot odličen diplomat, ki je bil po svojih študijah poslan po raznih kraljevskih misijah. L. 1681 je bil za švedskega rezidenta v delu Nemčije in v Regensburgu poslanik vse do leta 1700. Sodeloval je pri premirju med Nemci in Švedi v Regensburgu l. 1684. Njegov podpis je na listini iz l. 1704 ob pogodbi v Braunschweigu in Lüneburgu. Zaradi zaslug je prejel v last posestvo Sätra in znane gozdove Röks v Ostergötlandu. Na ta način je postal rod Znojilških veleposestniški rod in je dobil tudi svoj grb kot znak visokega plemstva.

Vrnimo se sedaj k prvemu Jurijevega sina Gustavu, ki je — kot smo rekli — imel sina, ki so ga po očetu imenovali Gustava. Ta otrok, rojen v Stockholmu leta 1677, je imel že iz mladega veselje za vojaški stan. Spočetka je bil mušketer v Rigi in z dvajsetimi leti je postal poročnik. Čez devet let je napredoval v kapetana. Ob priliki borb okoli Rige, so ga zajeli leta 1710 Rusi. Iz ruskega ujetništva, v katerem je postal „Slovan široke duše in mehkega srca“, se je vrnil po 13 letih. Povišali so ga v majorja in odpustili iz vojske. Še preden je bil ujet, se je oženil z Margareto von Kampenhausen. V zakonu se mu je rodilo več otrok, od katerih je za nas pomeben predvsem Janez.

*

Janez (Johan) Znojilski, rojen v Rigi 1708, je še mlad postal pomorski oficir. Kmalu je prešel v nizozemsko službo in je bil v službi Nizozemcev od 1731 do 1735. Udeležil se je nekaterih bitk proti marokanskim piratom v Sredozemskem morju in osvajanja trdnjave Mogador na zapadni obali Maroka, kjer je „pokazal čudovito junaštvo“ — kot pravi kronika — in velike vojaške sposobnosti. Postal je poročnik holandske vojske. Zanimivo bi bilo pogledati, kaj je o njem zapisanega v arhivih nizozemske admiralitete. Potem se je vrnil nazaj na Švedsko, kjer so mu priznali vojaško stopnjo.

V službi švedske vojne mornarice je dosegel Janez več visokih služb. Bil je kraljevi svetnik, komandant göteborgskega pristanišča in major ladjedelnic. Od 1756 do 1765 je bil prvi mornariški adjutant. V času vojne med

Švedsko in Rusijo (1741—1743) je sodeloval v borbi dne 20. maja 1743. V času pomorjanskih borb je bil leta 1758 poveljnik Pomorjanskega ozemlja.

Janez se je mnogo pečal s politikom in predvsem z notranjo ureditvijo države. Pripadal stranki „klobukov“ (hattpartiet). Vendar ni bil na kakšnih političnih odgovornih mestih.

Leta 1770 je postal „Friherr“, naslednje leto 1771 pa grof. Tako se začenja grofovstvo te rodbine slovenskega porekla.

Oženil se je dvakrat. Najprej 1736 z Marijo Kristino Spoldning, ki mu je umrla 1738. Potem se je oženil s Šarloto Katarino Psilander, ki mu je rodila sina Gustava-Adolfa. Umrl je l. 1787 in bil pokopan v Karlskroni.

*

Janezov sin grof Gustav-Adolf, rojen 1752, je prav tako postal vojaški častnik in nadaljeval tradicijo svojih prednikov. V času švedskega vojskovanja s Finsko je postal vojaški svetnik. Leta 1781 se je oženil z Ivano Sofijo Psilandersköld in je potem imel z njo pet otrok. Umrl je v Stockholmu 1818. leta.

*

Od njegovih otrok se je po sposobnostih najbolj odlikoval sin Nils, roj. 1792. Osnovno in srednjo šolo je obiskoval v Uppsali, kjer je končal tudi znamenito univerzo in postal uradnik. V službi je kmalu napredoval in je bil tajnik kraljeve pisarne in v drugih službah. Leta 1834 je postal celo dvorni maršal na švedskem kraljevem dvoru. Bil je imeno-

van za predsednika nižje zbornice v parlamentu in upravitelja pokrajine Örebro. Zavzemal se je za strogo linijo konservatizma in se je boril proti novotarijam in zahtevanim spremembam v državi. Naspotniki so ga hoteli odstraniti iz Vrhovnega državnega sodišča, katerega član je bil. S svojo delavnostjo pa se je krepko držal na svojem položaju.

Njegova konservativna miselnost je bila tesno povezana z njegovo globoko vero. Deloval je v raznih verskih ustanovah, bil je član „Svetopisemskega in misijonskega združenja“. Prvi od sodobnikov je začel delovati za večje poznanje vere med nižjimi sloji v Stockholmu. Torej je kljub konservativni miselnosti videl, da prihajajo novi časi, in je imel veliko smisla za ljubezen do bližnjega.

Nils se je poročil 1840 s „svobodnjakinjo“ Sigrid-Julijano Baner. Po enem letu mu je rodila sina Karla Johana Gustava, znamenitega švedskega linskega pesnika. Dvajset let je bil poročen in leta 1860 je umrl v 68. letu.

*

Tako smo prišli preko raznih kolen te družine do švedskega pesnika Karla Johana Gustava Snoilskega. Švedi so ponosni na tega moža in na noben način nočejo deliti njegove slave s kom drugim. „Mnoge grehe“ so mu odpustili velikodušno, ker je pesnik velikega formata in so njegove pesmi prevedene v mnoge druge jezike, le žal še ne v slovenskega. (Dalje)

Slovenska vina se uveljavljajo v svetu

Znana angleška revija „The New Statesman and Nation“ je izdala posebno „vinsko prilogo“, v kateri beremo še kar laskavo mnenje o kvaliteti slovenskih vin, ki ga povzemamo za naše brave, ki se zanimajo za vse slovenske stvari na splošno ter jih vsaka častna uveljavitev slovenskega imena v velikem svetu veseli, kakor tudi za tiste, ki jih bo zadeva zanimala še iz kakih posebnih vidikov.

„Jugoslovanska vina so morala premagati na britanskem trgu dve pomanjkljivosti, za kateri ne nosijo krivde, in še eno tretjo, ki pa gre na njihov rovaš.

Predvsem, tradicionalna povezava med angleškimi firmami in vinogradi v Franciji in Nemčiji je ustvarila vzdušje, ki razumljivo odvrta angleško trgovino od nevarnih poskusov. Drugič, angleški ljubitelji vinske kapljice se še predobro spominjajo nesrečnih izkušenj, ki so jih morali prestati z nekaterimi manj znanimi vini, ki so prišla na trg takoj po vojni. „Divjak“ je bil strokovni izraz zanje in konservativni pivci, ki jih je izmodril bridki spomin na tisto slovito pošiljko alžirskega vina, ki ga je nabavilo ministrstvo za prehrano in preskrbo, se od takrat skrbno izogibajo vseh lažjih vin, ki ne

izvirajo iz dobro znanih vinogradov v Franciji in Nemčiji. Tretjič: večina vin iz Jugoslavije — pri tem so vključena tudi nekatera sicer izvrstna dalmatinska rdeča vina — na splošno niso primerna za izvoz. Mnoga krajevna vina, ki prijaajo okusu Angleža na potovanju, morajo biti hitro napolnjena v steklenice in popiita ter ne prenesejo transporta. Nadalje zanemarjeno stanje vinogradništva in kletarstva povzroča spremembe v kakovosti med enim sodom in drugim, kar precej onemogoča organizirano trgovino.

Vsekakor pa to, da dalmatinska in srbska vina navadno niso baš posebno priporočljiva za našo deželo, nikakor ne sme jemati ugleda vinom iz Slovenije. Pod tem ali drugačnim režimom so Sloveni vedno pridelovali vino in ga z uspehom prodajali približno 2000 let. (Bo najbrž malo preveč, ker so se šele pred 1400 leti — v 6. stoletju po Kristusu naselili v sedanjih krajih, vendar so takrat že tam našli Rimljane, ki so se na vinogradništvo dobro razumeli. Op. ur.) Skoraj ni ničesar, kar Slovenci ne bi vedeli o pridelovanju in uživanju grozdja. Vinogradništvo in kletarstvo sta na visoki stopnji, in rezultat tega je obilna količina skrbno sortiranega vina dobre kvalitete, ki ga lahko z zaupanjem kupujejo tudi v naši deželi.

Med štinimi glavnimi vinogradniškimi predeli Slovenije — Ljutomer, Istrsko primorje, Kras in Dolenjska — je prvi predel že v preteklosti dosegel velik sloves pod nemškimi imenom Luttenberg in ga angleški kucec še danes pod tem imenom najbolje pozna. — Revija posebno priporoča rizling, šipon in sauvignon letnik 1947. Pravi, da vsa ta vina dovažajo v Anglijo v sodih, kjer jih potem polnijo v steklenice.

„Tudi nekatera v državnih podjetjih polnjena slovenska vina so na razpolago v Angliji: vsa zaslužijo, da jih poskusite, in imajo svoje dobre lastnosti; vprašanje pa je, ali morejo spričo njihove višje cene tekmovati s francoskimi in nemškimi vini enakih cen. V Ljutomeru proizvajajo tudi neko peneče belo vino — po načinu šampanjca, toda zelo daleč stran; občudovanja vreden za začimbo sadne solate, a vsekakor neprimeren za pitje.

Glede rdečih vin so mnenja mnogo bolj različna razen posplošene trditve, da so manj

dobra kot bela. Zelo znosno rdečino, to je cviček, prodajajo v Londonu kot pijačo za vročino, za oživitev, recimo igre kriketa na kalkem šolskem vrtu(!) Eno slovensko rdeče vino, ki bi ga vsekakor izjemoma naročil, je odlični Cabernet 1947, polnjen v steklenice v državnih podjetjih. Je to opojno, kot cvetica dišeče vino z izborno privlačnostjo za „nos“, njegov duh je namreč mnogo bolj prefinjen in delikaten kot marsikaterega burgundca. Popolnoma je prost tistega kemičnega priokusa, ki včasih nakazuje umetno osnovo te posebne dišave rdečega vina. Marsikdo, ki bo pil to vino, da uteši žejo med jedjo ali ga pil z ne preveč začimjenimi mesnimi jedmi, bo ugotovil, da je to vino tako očarljivo, kot je izborno.

Nihče ne bo trdil, da ne bi bilo mogoče izpopolniti kakovosti in tržnega postopka tudi pri slovenskih vinih. Nihče tudi ne bo ugovarjal, da na splošno imajo vina iz Jugoslavije še dolgo pot pred seboj, preden jih bo mogoče smatrati za enakovredne „plemenitim“ pridelkom iz Francije in Porenja. Vendar, ta vina so prijetna, imajo pametne cene in najboljša med njimi se lahko upravičeno ponašajo s svojo izvirno svojstvenostjo.“

To je zapisal o naših vinih Anglež.

ntk.

„Sanitetna ekipa“ v Skopju

Dva dni po nesreči potresa je prišla v Skopje iz nekega drugega večjega mesta „sanitetna ekipa“, ki naj bi pregledala hiše, stanovanjske stavbe, odnosno stanovanja sama, če ni morda v njih še kak ponesrečenec. „Medicinci“, oblečeni v bele halje, so imeli s seboj vse potrebne zdravniške instrumente. Miličniku pa, ki je stal pred neko vilo, se je zadelo le preveč sumljivo, da se neznan zdravniška „ekipa“ toliko časa zadržuje v vili. Opazil je skozi okno, kako si eden izmed njih daje precej opravka okoli predalov...

Kmalu zatem so vso „ekipo“ aretirali. Ugotovili so, da je bilo njih delo vse prej kot humano in zdravniško. Bili so v glavnem že večkrat kaznovani zlikovci, ki so po odprtih stanovanjih iskali denar in dragoceno-sti.“

tt.

slovinci doma

V Kromberku so postavili novo mestno klavnico za Novo Gorico. Končali so tudi z deli za novo goriško okrajno sodno palačo. — V Postojni, kjer je znamenita kraška jama, so odprli nov hotel „Kras“. — V Šiški v Ljubljani so dozidali hotel „Ilirija“. — V Mariboru so koroško železnico speljali nad cesto, da bo promet lažji. — Na Pohorju so namestili televizijski oddajnik.

V vasi Zagaj pri Grobelnem je brzovlak do smrti povozil dva železniška delavca. — Dva slovenska plezavca sta se spet ponesrečila, ko sta hotela preplezati severno triglavsko steno. — V Rihpovcu pri Trebnjem se je petletni otrok igral z vžigalicami in je s tem povzročil požar. — V Martjancih je neka mati vključila pokvanjen električni kuhalnik in odšla. Do njega se je prikopal enoletni otrok, zanj prijel in tok ga je ubil. — Duševno zmedeni vaščan je v Dolenjih vrhah pri Trebnjem zažgal hišo in je zaradi tega ogenj uničil kar tri domačije. — Na železniški postaji v Domžalah je iskra iz parne lokomotive zanetila voz slame. — V rudnik rjavega premoga v Laškem je vdrl plin; zastrupil je enega rudarja, ki je vsled tega umrl. — Električni tok je pri delu ubil dva brata Blazinšek v Selcah pri Vojniku. Z vrtnalnim strojem sta vrtala po mokrih ilovnatih tleh.

Po vsej Jugoslaviji so organizirali popisovanje velikega ljudskega posojila za obnovo porušeneba mesta Skopja. Na ta način nameravajo zbrati 30 milijard dinarjev. — Časopisi zahtevajo izboljšanje železniškega prometa v Sloveniji. V prometu je namreč še 80 % lokomotiv, ki so že zastarele.

2. oktobra je divjalo v Ilirski Bistrici veliko neurje, ki je naredilo mnogo škode posebno na krompirju. — Nevihta je divjala tudi okoli Kopra.

„Zaradi prezaposlenosti in tudi brezbriznosti staršev je zašlo precej otrok na kriva pota“, piše mariborski popoldnevnik „Večer“. — Dva neznanca sta vdrla v stanovanje župnika v Kostrivnici ob Sotli in ga izropala. — Tudi na cesti Poljčane-Rečica je bil podoben roparski napad. — V Bratonicih v Pomurju je nekdo ubil svojega brata s koso, ker sta se prepirala zaradi travnika. — V Gabrju pri

Novem mestu je nekdo v duševni zmedenosti ubil svojo ženo s kladivom. — Šest let strogega zapora ob upoštevanju olajševalnih okoliščin je dobil Maks Seničar iz Podvrha pri Sevnici, ker je ubil z nožem svojega očeta. — Okrajno sodišče je obsodilo na smrt 22-letnega Bosanca Rama Disdarevića, ki je v Horjulu iz maščevanja zabodel jugoslov. polkovnika Remškarja. Tam okoli namreč dela več južnjakov na kmetijskih združnih posestvih.

Cesto na prelaz Vršič so sedaj asfaltirali ali pa tlakovali. — Asfaltirali so tudi cesto, ki drži iz Podkorena na Korensko sedlo v Karavankah.

Že deseti letos v Bohinju „kravji bal“, praznik bohinjskih pastirjev. Privabil je skupaj okoli 15.000 ljudi. To je sicer že star običaj in izvira iz Češnjice, kjer so že od nekdaj vsi gospodarji ob jesenskem prihodu s planin povabili majerje in majerice na zabavo. Ob tej priliki so pili in jedli in se veselili, da so spet doma. Življenje v planinah preko leta za pastirje ni ravno lahko. Nagradili so najboljše trope (skupine) krav in tudi oznanili ljubezen, ki se je med letom spletla v planini. Ljudski pesnik je ob letošnjem „kravjem balu“ povedal zbranim tudi pozdravno pesmico, katere ena kitica se glasi:

„Meščani imajo cirkus, kino,
planšarji imamo pa planino;
ko zjutraj v gore sonce sije,
je lepše od televizije.“

V Kočevju so odprli novo poštno poslopje. Velika razstava pa je pokazala razvoj kočevskega okraja v gospodarskem in družbenem pogledu v zadnjih desetih letih.

Letos je bilo v Sloveniji zelo veliko gob. — Najprej se začuti zimski čas v Kanalski dolini pri Sv. Višarjah. Tam je v začetku oktobra sneg pobelil že vse gore od višine 1800 m naprej. — V septembru so bili življenjski stroški v Sloveniji za 12 % višji kakor lani.

Ko so ljudje nabirali na Jelovici gobe, so našli deset nemških letalskih bomb. — V Sv. Petru v Savinjski dolini so po naključju odkrili že drugo rimsko grobišče. Podobno so našli v Št. Janžu prvo zgodovinsko grobišče zgornje Savinjske doline.

Tudi letos je v oktobru zaključil sezono mednarodnih sejmov na Gospodarskem raz-

stavišču mednarodni sejem „Sodobna elektronika“. Na njem so razstavljalja svoje izdelke tudi slovenska podjetja: Elektron z Vrhnike, Elrad iz Gornje Radgone, Izolirka iz Ljubljane, Tehnica iz Celja, Tesnilka iz Medvod, TIO z Lesc, Toplovod-Elektrosignal iz Ljubljane, Inštitut za elektroniko in avtomatizacijo in še nekatera druga podjetja.

V Mariboru so odkrili spominsko ploščo na hiši, v kateri je študiral veliki slovenski in mednarodni strokovnjak za slovanske jezike dr. Fran Miklošič. — Zgodovinsko društvo v Mariboru je praznovalo 60 let svojega obstoja z razstavo v Umetnostni galeriji. — Znameniti „Slovenski oktet“ je odšel na turnejo po Združenih državah Sev. Amerike.

Preko poletja je obiskalo domače kraje približno 2100 slovenskih izseljencev. Od teh je bilo največ rojakov iz Zapadne Evrope,

čez 1000 iz Nemčije. Iz Severne Amerike jih je bilo 600, iz držav Južne Amerike jih je bilo letos manj kot lani. Iz Severne Amerike jih je 80 odst. prišlo z letali, medtem ko je 80 odst. teh iz Zapadne Evrope prišlo z vlakom, ostali pa z avtomobili.

Iz Prekmurja je v začetku oktobra odšlo več sto sezonskih delavcev za 3 mesece delat v neko sladkorno tovarno na Dunaj. — 46 odstotkov slovenskih podjetij dela v dveh delovnih izmenah.

Pod Mangartom na Bovškem se je ubil rojak Gerlanc, ameriški državljani, ki je s sinom prišel na vrh te gore po slovenski poti. Nazaj grede je omahnil v 200 metrov globok prepad.

Tovarna rudarskih strojev v Trbovljah je slavila 15 let obstoja. — V Ljubljani so odprli pod Plečnikovimi stojnicami moderno ribarnico.

Vas Poljane v dolini Meže, del Koroške na jugoslovanski strani.

slovinci v evropi

ANGLIJA

V Burnleyu, Lancashire, so krajevni listi prinesli novico, da je 13. septembra tekstilna tvrdka Vantona Ltd prevzela Diano Cowpe's industrijo, ki izdeluje posteljna pregrinjala, obenem pa vključila tudi tvrdko Ivanovič iz Haslingdena, kjer sta lastnika Vinko in Hilda Ivanovič. Oba sta tako postala direktorja tovarne v Burnleyu, ki zaposluje sedaj nad 200 delavcev. Pred 10 leti sta oba delala v isti tovarni kot ročna delavca oziroma strojnika.

V Nottinghamu pravita Otrinova, da njuna restavracija „fish and chips“, ki sta jo letos odprla in uredila, kar dobro gre.

V zadnjem času so bili blagoslovljeni novi domovi: pri Sekolčevih v Woodfordu, Essex. — Pri Križanovih v Ystrad Mynachu, S. Wales, kamor so se preselili iz Hengoeda. — Pri Brkičevih v Maescwmru, ki so se tja preselili prav tako iz Hengoeda. — V nove domove so se preselili tudi Koprivovi v Hirwainu, Celičevi v Pontypriddu, S. Wales, in Gragerjevi v Burnleyu. — Še več drugih sprememb je bilo, zlasti v Coventryju, o njih pa drugič.

Podroben spored za Božič je priložen že tej številki „Naše luči“, namreč v prilogi, kot tudi druge zadeve, ki zadevajo le bolj nas tukaj v Angliji.

BELGIJA

Charleroi-Mons-Bruselj

V družini Jožeta Bizjaka in Rozike Fidler v Fleurusu so imeli v nedeljo, 15. sept., lepo slavje ob številni udeležbi svojcev in prijateljev: **krst** tretjega otroka, sinčka Milana, ki se je rodil 28. avgusta letos. — Družino Janeza Kankelj in Claire Thomas iz Montignies-sun-Sambre je 8. avgusta razveselil sinček-prvorojenec, ki je bil krščen istega dne in mu je ime Peter. Do nedavnega so živeli v La Louviere, sedaj pa so odprli garažo ESSO v Montignies-sur-Sambre pri Charleroi. — Prvorojenca so imeli tudi v družini Jurija Kodrun in Ane Marije Masart v Wanfercée-Baulet. Rodil se je 10. julija in je dobil pri krstu ime Štefan. — Vsem tem srečnim družinam naše čestitke! O drugih rojstvih pa prihodnjič, ko bodo novorojenčki že krščeni.

G. Alojz Mencigar iz Bruslja je popeljal

pred oltar beneško Slovenko gdč. Ado Trinko. Poroka je bila v cerkvi sv. Terezije v Schaerbeeku dne 14. septembra. — Naknadno sporočamo, da se je g. Franc Prah iz Bruslja poročil z domačinko Ano Marijo Groffy in sicer v St. Truiden dne 20. aprila t. l. — Tudi g. Jože Petrovič iz Tournai je 24. julija sklenil zakonsko zvezo z domačinko Jožico Dorchies. Vsem novoporočencem čestitamo: božji blagoslov naj jih spremelja v življenju!

V nedeljo, 6. oktobra, je nesrečno padla, ko je šla iz hiše ven, ga. Marija Podgornik, por. Kokošar, iz Lodelinsart. Zlomila si je nogo (kost stegenico) in se zdravi v Institut Medical v Charleroi. Želimo ji okrevanja.

V bolnišnici Châtelet je 13. septembra umrl g. **Oto Kola** iz Châtelineau, ki je že dolgo časa bolehal na rudarski bolezni. Po rodu je bil Poljak, a se je lepo naučil slovenskega jezika in se je vedno rad zanimal za Slovence ter udeleževal vseh naših prireditev. Naj počiva v miru! Njegovi ženi Apoloniji Vodnik naše sožalje!

Limburg-Liège

V Waterscheju je g. Ivan Čermelj sklenil **zakonsko zvezo** z gdč. Klotildo Kolar. V Zwartbergu je g. Maks Hribernik popeljal pred oltar nevesto gdč. Drago Cvelbar. V Heusden pa se je g. Martin Mežnar poročil z gdč. Lidijo Mihelič. — Vsem trem mladim parom toplo čestitamo in želimo obilje božjega blagoslova.

V družini g. Bernarda Žabot in njegove soproge ge. Ane so dobili brhkega drugorojenca, ki je ob krstnem kamnu dobil ime Rajmund. Čestitamo!

Ga. Anica Verbič in ga. Marija Berlec, ki sta bili v bolniški oskrbi v Genku, sta se že mogli vrniti domov. G. Ivan Škrubej, ki je bolehal na želodcu, je tudi že ozdravel. V Genku se je zdravila ga. Brumec iz Mechelena. G. Milan Huber iz Eisdena, ki se je ponesrečil v rudniku, je dobil zdravniško pomoč v Leutu. Upajmo, da se bo kmalu vrnil domov g. Franc Krpač, ki je na zdravniškem pregledu v Lanakenu. Hudo bolna leži v bolnišnici v Hasseltu ga. Brumec. V Leutu je bil operiran g. Franc Huber. Ga. Terlep si je zlomila roko, ko je padla po stopnicah. Bolna je tudi ga. Cvahte, zdravi se doma.

V Genku je po dolgi bolehnosti **umrl** rudar g. Franc Mahnič. Živel je sam. — Trpko je odjeknila vest o smrti nesreči na domačem vrtu g. Angela Gusa iz Waterscheja. Po-

kojnik je bil beneški Slovenec, rojen v Lom-
baju. Bil je izredno marljiv, varčen in do-
ber kristijan. Rad je zahajal v slovensko
družbo. Zapušča ženo in hčerko, katerima
izrekamo krščan-
sko sožalje. — V
bolnici v Genku
pa je dotrpela
vzorna slovenska
mati

**Francka
Avsec-Princ
iz Viesmeera,**

rojena v Novem mestu. Pred letom dni je
umrl njen mož Franc, kateremu je v dolgi
bolezni stregla z junaško požrtvovalnostjo.
V težkih okoliščinah sta lepo vzgojila 7
otrok. Mnogo sta trpela med vojsko, ko ni
bilo hrane za tako številno družino. Pa je
ljubezen matere vedno našla rešitev. Ni bila
bogata, a je vendar številne goste spreje-
mala z največjo gostoljubnostjo. Vsi, ki so
jo poznali, so jo spoštovali kot zgleđno ka-
toliško mater. Žaljujoči družini izrekamo
iskreno sožalje. Ljubega Boga pa prosimo,
naj slovenskemu narodu še pošlje tako ve-
likih mater. — Vseh treh naših pokojnikov
se spominjamo v molitvi.

FRANCIJA

Pas-de-Calais

Letošnje poletje je bilo res poletje izletov
in romanj. Poleg izleta v Dadizel v Belgiji
smo priredili še romanj v Banneu v Belgiji
in se obenem udeležili nepozabnega Slove-
skega dne v Eisdenu, kjer smo se srečali z
znanci in zastopniki skoraj vseh evropskih
dežel naših izseljencev. Za 90-letnico rojstva
sv. Terezije Detela Jezusa smo pohiteli na
njen grob v Lisieux. Tam smo se udeležili
slovesnosti, ki so jih priredili zastopniki in
častivci Male Cvetke z raznih dežel na svetu.

Č. s. Stanislava Tomšič je operacijo srečno
prestala. Rojaki iz okolice Lille in Armetières
se bomo zbrali k službi božji v Lilleu
dne 3. novembra ob 16.30 na rue Nationale
99. Vsi prisrčno vabljeni! Prav tam bo tudi
miklavževanje dne 8. decembra (začetek ob
16.30).

Zakrament sv. krsta sta sprejela 11. avgu-
sta Elizabeta Ana Dolinšek, 22. septembra
pa Mihael Rotar. Srečnim staršem čestita-
mo; oba naj angeli varuhi spremljajo v živ-
ljenju!

Poroka: 14. septembra sta si obljubila zve-
stobo Jožef Fon in Pepca Oblak. Poroka je
bila zelo slovesna, ker je nevesta ena naj-
bolj agilnih pevk cerkvenega zbora v Méricourt-
Mines. Mladoporočencema čestitamo
in želimo božjega blagoslova.

Slovenski tečaj z veroukom je v Bruay vsak
četrtek ob 9. uri, v Méricourt-Mines pa ob
14. uri. — Uradne ure dušnega pastirja so
vsak petek do 16.30 na njegovem stanova-
nju. — Redna naša služba božja je v Liévi-
nu ob 8. uri, v Méricourt-Mines ob 10, v
Bruay-en-Artois pa ob 13. uri.

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob
petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 ure de
Sèvres, Paris 6° — métro: Sèvres-Babylone.

Slovenska pisarna je odprta vsak torek in
četrtek popoldne: 7 rue Gutenberg, Paris 15°
pritličje-levo, métro: Charles-Michels, tel.
BLOmet 89-93).

Krščena sta bila: Viktor Marjan Bizjan, sin
Feliksa Bizjan in Marije Denša, botrovala
sta Franc Modestin in Marija Saftič. — Iza-
bela Ivanika Morel, hči Andreja Morel in
Ivanke Bakan, botrovala sta Friderik in Ro-
zalija Rosič.

V nedeljo, 22. septembra, smo imeli v svoji
sredi slovenskega planinca iz Argentine, dr.
Vojka Arka, ki nas je po sv. maši v okviru
Društva Slovencev v Parizu s svojimi lepimi
skioptičnimi slikami popeljal v Bariloče,
kjer so Slovenci dokazali in dokazujejo, da
naš človek nikjer ne zataji svoje ljubezni do
planin.

Morestel (Isère). — Na predvečer praznika
svojega zaščitnika sv. Frančiška Asiškega
so bivše slovenjebistriške sestre v Morestelu
imele lepo in nadvse pomembno svečanost:
dve sestri: s. Anne Marie (Veronika Cigan iz
Crenovcev) in s. Chantal (Terezija Kurnik
iz Sv. Ruperta v Slovenskih goricah) sta na-
pravili časne obljube; dve drugi sestri: s.
Dominique in s. Odile iz Morestela sta polo-
žili večne obljube; tri sestre: s. Bogomila
(Ana Badar iz Gaja pri Pakracu), s. Ildefon-
za (Marija Škrabar iz Moravceev) ter s. Kor-
nelija (Jelka Lukač iz Medžurjčič pri Kutnici)
pa so praznovale 25-letnico svojih obljub.
Naj nas ta praznik spomni, da so redovniški

poklici v našem času še bolj potrebni kot kdaj koli; bodo pa zraskli tudi v naši sredi, če bomo zanje molili in če bomo tistim, ki jih Bog kliče, znali pokazati lepoto in potrebo tega poklica v današnjem času.

Vienne (Isère). — 5. oktobra sta pred oltarjem v zakramentu svetega zakona potrdila svojo ljubezen Jožef Gjura iz Srednje Bistrice in Cilka Matjašec z Velike Polane. Obilo sreče!

Loiret. — 14. septembra sta se poročila v cerkvi Ste. Térèse de Vésines Pierre Tratnjek in Edvika Janiec. Vse najboljše!

La Combelle (Puy-de-Dôme): v svetem zakonu sta povezala svoji življenjski poti Albert Kepa, rojen v Lensu, in Odette Raskan, rojena v La Combelle. Naše čestitke!

Kdor želi Mohorjeve knjige 1964, naj čimprej javi g. Čretniku v Pariz. Celovške Mohorjeve knjige bodo 4: Koledar 1964, večernice: Mauser; Mrtvi rod, Janko Mlakar; Trebušnikove zgodbe ter A. Čadež: Iz življenja. S poštnino vred bodo stale 11.50 F. — Goriške Mohorjevke pa bodo tri.

Ob Luksemburgu

Iz Tucquegnieux v Nancy. Če bi hotel na poti iz Tucquegnieux v Nancy obiskati mimogrede vse Slovence in ostati pri vsakem par ur, bi potreboval gotovo več kot leto dni, da bi to pot prehodil ali prevozil, zato sem jo ubral kar naravnost in se ustavil

šele v Nancy pri dobrih, krotkih Zvereh v ulici l'Abbé Grégoire. Da, — tam stanuje naš „advokat“ g. Zver s svojo ljubeznivo gospo, upokojeno profesorico, s svojim nadarjenim sinom akademikom in požrtvovalno hčerko, abiturientko, ki je pred mesecem pomagala voditi v Lurd poliomielične bolnike iz Meurthe-et-Moselle. Kakor si ne moremo misliti Pariza brez č. g. Čretnika, tako je za nas Nancy istoveten z g. Zverom. V njegovem stanovanju je vedno vse polno Slovencev. Ta bi se rad ženil, drugi bi se rad ločil, tretji išče dela ali „papirjev“ na prefekturi, četrti rabi tolmača in posredovavca, peti bi se rad sprl, ali pa se je že, s svojim delodajalcem, šestega mečejo iz stanovanja na cesto, sedmi je morda iz Tucquegnieux ali Giraumont-a in leži bolan v Nancy. Predaleč je, da bi hodili svojci k njemu, zato naj ga Zverovi obiskujejo, itd. itd. saj znajo tako lepo tolažiti in govoriti; samo ene besede ne poznajo in to je beseda „ne“. Voščilom g. Zveru, ki je nekak „Officier de liaison“, kakor bi rekli Francozi med Tucquegnieux in drugimi vmesnimi kraji ter Nancyjem, se tudi mi iz vsega srca pridružujemo in mu kličemo za 50. rojstni dan „še na mnoga leta!“ Hkrati pa ob tej priliki prisrčna zahvala za vse, kar dobrega storite našim rojakom! — J. J.

Laneuville. — Pri Nancyju je ta dolga vas. V sredini ob glavni cesti boš našel tam Rudeževe ljudi. „Pej strejla vipavska nej vas na pabére; kukú je tu, da se vam zmiri ta-

Po poročnem obredu Evgena Fabčiča in Martine Preidl v Parizu v Franciji.

kú medi? Ma kej rejs nejste kapac nánku an bôt vostat le-tí pr nas za ana dva dni vkep?“ Brž je miza polna jedače in pijače, pogovor se pa suče okrog njihovega zadnjega obiska domovine in okrog sina, ki si je priboril, dasi še mlad, kar dve diplomi, eno trgovskega inženirja, drugo pa iz prava. Navijejo ti še gramofon z našimi poskočnimi in, ko pogledaš na „žvrgolinko“ (uro budilko), vidiš, da je „pasálu par urc, kukr bi mignu. Če že greste proč, ne boste šel prazen, nate ta škrtóc (škrnicelj)“. In obložijo te z raznim sadjem iz svojega velikega in vzorno obdelanega vrta. — No, pa še v naprej dosti srče, dragi Rudeževi! — Slovenski popotnik.

Aumetz: Nismo še mogli poročati, da je 31. avgusta umrl **Juro Bradetič**. Zadel ga je mrtvoud, tako da mu leva stran ni več služila. Prepeljali so ga v bolnico, kjer se je njegovo stanje zboljšalo in je dobil zopet polno zavest, a težko je bilo upati, da bi mogel v resnici ozdraviti. Prepeljali so ga k njegovi hčeri Veroniki v Audun-le-Tiche, kjer se je pa po nekaj tednih poslovil od tega sveta. Pokopali smo ga na Aumetzu, kakor je sam želel, 2. septembra. Mogel je prejeti svete zakramente pri polni zavesti. Pokojni je bil doma iz Rovinja v Istri in star 83 let. V Franciji je bil od l. 1923. Naše iskreno sožalje ženi in otrokom v prvem, drugem in tretjem rodu, med katerimi se je pokojni tako rad mudil. Naj mu sveti večna luč!

Iz vzhodne Lotaringije

Iz naše pisarne:

Skoro neopaženo je letos hitelo poletje mimo nas. Pretežno slabo vreme je položilo mnoge naše rojake na bolniško posteljo. Naslednje pa je Vsemogočni poklical v **večnost:** dne 25. 8. **Helena Klakočar**, roj. Kenda, 73 let stara, cerkveno pokopana 28. 8.; 17. 8. **Andrej Karaba** iz Dežanovca, roj. 2. 2. 1899, cerkveno pokopan na novem pokopališču v Merlebachu 20. 8.; rojakinja Turšič Pavla je izgubila svojega moža **Karla Kleinhentz**, ki je star komaj 53 let umrl 14. 8. v Farébersviller, cerkv. pokopan istotam dne 16. 8. V svojo domovino je pohitel, a se ni več vrnil nazaj **Franc Poglajen**, rojen 22. 5. 1877 v vasi Preska-Primskovo. Doma je namreč umrl. 10. 9. se je z avtom smrtno ponesrečil Božo Nikolič, roj. 25. 6. 1933 v Varešu v Bosni, pokopan cerkveno v Hombourg-Haut. 1. 10. pa nas je zapustila **Cilka Seničar**, poročena Darbois, 67 let stara, v Forbachu, kjer je bila 3. 10. cerkveno pokopana. — Vsem tem omenjenim rajnim želimo vso srečo v večnosti, sorodnikom pa izražamo krščansko sožalje!

Prijavljeni so bili **krsti:** dne 18. 8. je bil krščen Alojzij, sin Alojzija Podrebarac in Anice Mihelič v kapeli Cité des Chênes; istega dne istotam deklica Pavla, hčerka Luciana Vinazza in Anice Meke; 29. 9. v Merlebachu Kristijana, hčerka Ivana Erjavec in Marije Mirtič iz Farébersviller. Omenjenim

V prijetni družbi v Normandiji na Francoskem: Srakovi in Kotnjekovi s Hotize in Boštjančičevi iz Pariza.

Po poroki Feliksa Bizjana in Marije Denša v Parizu v Franciji.

in tudi neprijavljenim želimo vso božjo pomoč v življenju!

Pred oltarjem so sklenili **sv. zakon**: dne 14. 9. Zofi Polak z domačinom Clément Richard na Hochwaldu; 21. 8. v Merlebachu Svetozar Gajič, rojen v Han Kola pri Banjaluki in Terezija Weyna, roj. v Stiring-Wendelu; 5. 10. v Merlebachu Jožef Černec, roj. v Gelsenkirchen-Buer in Justina Moškon, rojena tu v Freymingu. Vsem, tudi neprijavljenim, ki so v cerkvi sklenili zakon, želimo polno blagoslova in lepega, mirnega življenja!

Z žalostjo smo zvedeli za smrt prevzvišenega g. nadškofa Antona Vovka. Ker je bilo tedaj, ko smo prejeli sporočilo, da je svoj križev pot končal (7. 7.) mnogo ljudi na dopustu, smo pa v nedeljo, 11. 8., pri veliki udeležbi darovali sv. mašo zanj. Clovek je žalosten, ko izgubi ljubljeno osebo, pa vesel, ker ve, da odide duša rajnega pred pravičnega Sodnika, pred katerim se resnica ne da tajiti ali skrivati.

15. avgusta je odhitelo iz Merlebacha in okolice čez 200 rojakov v domovino. Lepo je, da je zelo veliko ljudi pohitelo doma k naši nebeški Materi na Brezje, katere podoba nas dviga in tolaži v Habsterdicku. Lepe spominske razglednice so prinašale ves čas dopusta lepe pozdrave iz domovine. Čez 20 družin je pa pohitelo kar s svojim avtom čez hribe in doline v svoj rojstni kraj. Srečno in veseli so se vrnil, razen omenjenega rojaka Poglajena, vsi nazaj in so pripeljali še nekaj drugih s seboj, ki se sedaj vračajo

od tu tudi z najlepšimi vtisi od naših dobrih rojakov v tujini.

22. avgusta pa se je odpravila skupina rojakov v Lurd. Potovali smo s posebnim romarskim vlakom iz Metzga, ki je vozil čez 700 oseb. Organizacija vsega je bila dobra, naša skupina zase, v Lurdu smo vsak dan imeli prostor v kapelici, kjer so bili od nas še drugi rojaki iz raznih krajev Francije, ki so prihiteli s svojimi romarskimi vlaki. Pred lurško votlino smo videli ljudi raznih narodov, ki so klečali in kot zamaknjeni in z zaupanjem prosili Marijo za dušno in telesno pomoč; videli smo na križevem potu, kjer so postaje razvrščene ob precej strmi poti na bližnji hrib, kako so šli pred nami romarji, ki so sezuli čevlje in hodili bos po ostrih skalah in mrzli poti od postaje do postaje. Naši romarji so ugotovili: ko gremo doma en dan na izlet, se ne moremo otresti vsakdanjih skrbi, tam smo pa bili 6 dni, a so se nam vse skrbi odvalile kot kamen od srca, da smo bili srečni, veseli, potolaženi in nato polni novih moči pohiteli nazaj na svoje delo. Naša skupina je bila kot ena družina, naše pridne pevke so z lepim petjem naših pesmi vzbujale pozornost pri lurški votlini in povsod, kjer smo peli skupno. Dobra Mati božja naj Vam poplača vso dobroto in lepo medsebojno razumevanje!

V tem letu so že dozdej praznovali mnogi rojaki 70-, 80-, 85-letnico svojega rojstva. Domači časopisi so prinesli njihove slike, mi pa jim iz srca želimo, da bi svoja na-

daljnja leta živeli v miru, zdravju, veselju in srečni v krogu svojih otročičev.

Vedno več krajev je, kjer bivajo naši rojaki. Ni prostora, da bi danes o vsaki taki „koloniji“ kaj povedali, moramo pa poudariti, da je verska zavest še povsod zelo globoka; da so naši rojaki pripravljene pomagati, kjer je potrebno; da ljubijo svojo vero in svojo domovino z izredno ljubeznijo. V mesecu novembru bomo pohiteli večkrat še na grobove naših rajnih rojakov. Na stotine jih počiva že v tuji zemlji. Ko ste večini postavili spomenike na grobu, darujte zanje še sv. obhajilo zlasti ob 30. dnevu ali obletnici smrti.

K udeležbi pri sv. mašah vse znova in nadalje vabim. Srce našega Zveličarja Vas čaka, da Vas blagoslovi! Božji blagoslov naj Vas in Vaše ljube otročiče spremlja povsod! — Vaš Stanko iz Merlebacha.

Nice

Slovenci na Côte d'Azur se vedno bolj in bolj zavedamo, da smo Slovenci. Pri oblasteh so se začeli zanimati za nas. Kakor hitro vidijo, da gre za človeka slovenske narodnosti iz Jugoslavije, ga takoj nekam bolj spoštujejo. Zakaj bi tudi ne? Saj je prav, če se zavedajo, da smo kulturni ljudje.

Mi sami se vedno bolj zavedamo mnogih pametnih naukov svojih očetov in mater, ki smo jih slišali v domovini. Mnogo od nas se jih je poročilo. Polagoma rastejo družine. V naših otrokih gradimo tiho upanje. Naj bi bili res srečnejši, kot smo bili mi, ki smo bili rojeni in vzgajani med vojno in v težki povojni dobi.

Hvaležni postajamo svojim duhovnikom, tako č. g. Čretniku iz Pariza kot krajevnemu našemu misijonarju patru Jakobu. Z njuno pomočjo smo dobili svoje versko-kulturno središče. Navsezadnje vendarle vsak uvidi, kakšna vrednost je to. Kadarkoli človek ne ve, kako bi storil, pa se obrne za nasvet v naš dom.

V mnogo izvodih prihaja k nam „Naša luč“, ki smo jo od številke do številke vedno bolj željni. Vemo sicer, da nekateri še niso poravnali naročnine, toda ob priliki le pomežiknemo patru z očmi, rekoč: „To naj pa bo za „luč“.“ Ob času, ko boste prejeli to številko lista, boste seveda mislili tudi že na Mohorjeve knjige.

Vsako nedeljo imamo redno ob desetih sveto mašo, katere se sicer ne udeleže vsi in vsikokrat, toda kadar je le količkaj mogoče, vsak zopet rad pride.

Začeli smo v domu tudi z urami za učenje francoskega jezika. To nam bo gotovo koristilo. Obljublajo nam tudi, da bo tam enkrat okrog božičnih praznikov prišel kak drug slovenski duhovnik, ki bi vodil skozi nekaj dni košček „misijona“. Že zdaj na to mislimo! Spominjamo se, kako lepo je bilo ob prazniku sv. Miklavža lansko leto. Tudi letos bo nekaj sličnega. Osmega decembra — tako pravijo — naj bi se zbrali ob štirih popoldne v domu na 6. Rue de France z našimi otroki. Vsak malček bo obdarovan. Gotovo da bomo to veselje sebi in otrokom radi privoščili.

Oni iz Marseilla so dokaj daleč od nas. Skrbi nas, kako se imajo. V pripravo za božične praznike jih bo gotovo obiskal pater. Sicer je pa znano, da so marsejski Slovenci kar pridni. Vse te in ostale Slovence v svetu lepo pozdravljamo!

ŠVICA

Že več let sem je deloval v kolegiju Schwyz č. g. dr. Lojze Šuštar kot profesor. Sedaj smo zvedeli, da je od pristojnih oblasti imenovan za profesorja moralke v bogoslovnem semenišču v mestu Chur. Predaval bo tamkajšnjim bodočim duhovnikom o krščanskih zapovedih, krepostih, o grehu in o vesti. Našemu prijatelju pristrčno čestitamo.

ITALIJA

Rim. — Ob zaključku poslovne dobe slovenskega društva „Slomšek“ se oglašamo tudi v „Naši luči“ in podajamo kratek pregled dela, ki ga je društvo pod predsedstvom g. Stanka Dekleva opravilo. Društvo se je trudilo zajeti čim več Slovencev v Rimu, jih pritegniti k sodelovanju in jih versko ter kulturno dvigati. Vsak mesec smo imeli kakšno prireditev ali vsaj srečanje članov. Začeli smo s Slomškovim dnevom lani, o čemer smo že poročali. Naslednji mesec nam je govoril prevz. g. dr. Držečnik, mariborski škof. Za božič smo imeli božični večer ob pesmi, recitacijah in govoru preč. p. Prešerna, našega 80-letnega jubilanta. V januarju in februarju smo imeli vesele prireditve v okviru pustnega časa. Sestanek v marcu je bil posvečen slovenskemu tisku z razstavo slovenske knjige in revije v zamejstvu ter predavanjem č. g. Rafka Vodeba. V pripravo velikonočnih dni smo imeli tridnevno, ki jo je vodil č. g. Makovec. V maju je bila velika proslava v spomin sv. bratov Cirila in Metoda. Te proslave se je udeležil tudi kardinal Marella in razni zastopniki slovanskih narodov. Ob koncu me-

Konec julija so pokopali v Sodražici na Dolenjskem rojaka Jožeta Maček, ki ga je doletela smrt v Nemčiji.

seca smo imeli prijeten majniški izlet, ki se ga je udeležilo skoro sto rojakov. Poslovno dobo je društvo „Slomšek“ zaključilo z okusno in bogato akademijo v počastitev najvidnejše slovenske osebnosti v Rimu, p. Antona Prešerna, ki je v vodstvu jezuitskega reda poverjenik za vse slovanske pokrajine in ki je tudi visoki pokrovitelj našega društva. Ob 80-letnici mu je društvo v imenu rojakov v Rimu in vse slovenske skupnosti prisrčno čestitalo.

Nova priznanja slovenskega jezika so razne stolice slovenskega jezika po italijanskih vseučiliščih. S tega področja moremo poročati dve novici iz zadnjega časa. Na univerzi v Padovi so ustanovili posebno stolico za slovenski jezik in književnost. Tako bo odslej poseben profesor razlagal slušateljem, kakšen je slovenski jezik, kako se pravilno govori in piše ter kakšne pisatelje in pesnike je dal iz svoje srede naš slovenski narod. V čast nam je pa tudi to, da je bilo to profesorsko mesto poverjeno našemu rojaku prof. dr. Martinu Jevnikarju, ki že vsa povojna leta poučuje na slovenskih srednjih šolah v Trstu. — Drug profesor, ki je služboval na naših šolah v Trstu, prof. dr. Božo Radovič, pa je postal stalni lektor za slovenski jezik na univerzi v Neaplju in se je v Neapelj tudi že preselil. — Čestitamo obema in se veselimo nad novim priznanjem našega jezika.

NEMČIJA

Bavarska

München: Težko se je ponesrečil v Münchenu Martin Stariha. Težko poškodovanega so ga pripeljali v bolnico, kjer si je pa kmalu spet opomogel. Sicer bo moral še nekaj časa počakati, da bo popolnoma zdrav, a na boljše gre iz dneva v dan. Rojaku, ki je prišel za boljším zaslužkom v Nemčijo na delo, želimo, da bi čimprej okreval in spet videl svoje domače, ženo in otroke.

Že sedaj **opozarjamo rojake**, da so na razpolago lepe božične karte s slovenskimi voščili. Cena 35 pfenigov za eno ali 1 marka za tri. — Karte lahko pisмено naročite pri slov. duhovniku v Münchenu.

Slovenske maše so precej dobro obiskovane. Pa vendar je še precej naših rojakov, ki so morda le preveč „bogaboječi“ in k skupnim mašam ne prihajajo. — Nekateri pa hodijo redno k mašam v nemške cerkve. Tudi to je prav, glavno je, da vernik redno izpolni svojo nedeljsko dolžnost.

Baden-Württemberg

Proke. — Dne 28. septembra sta se v cerkvi Marienkirche v Stuttgartu poročila Ivan Bračko iz Zgornje Kungote pri Mariboru in Gabrijela Vajdič iz Brezovice na Gorenjskem; 5. oktobra v kapeli Kolpinghaus-a v

Stuttgartu Anton Zupet iz Škocijana in Anica Petje iz Zabukovja, župnija Št. Rupert na Dolenjskem; popoldan istega dne pa v župni cerkvi Kirchheim/Teck Franc Lesar iz Sodražice in Alojzija Arko iz Jurijevice pri Ribnici. — Vsem trem parom naše prigrone čestitke in voščila!

Ga. Roza vd. Maček, ki je sedaj zopet med nami v Nemčiji, se želi preko tega lista zahvaliti vsem Slovincem iz Jesingena, Holzmadena in drugih sosednih krajev za njihovo udeležbo pri pogrebu njenega tako zgodaj izgubljenega moža in za pomoč pri kritju pogrebnih stroškov. Posebno še velja njena zahvala Hrvatju g. Krstiču, ki se je v tej zadevi izkazal izredno požrtvovalnega, in to za človeka, ki mu je bil sicer popolnoma tuj: pripeljal je pokojnega iz freiburške bolnice, prevzel nase večji del skrbi za njegov prevoz v domovino, za razna obveščanja, brzojave in podobno. — Mi vsi pa ge. Maček ponovno želimo božje tolažbe, da bi se čimprej opomogla od tega težkega udara ter vdana v božjo voljo z zaupanjem zrla v bodočnost, ki se ne glede na to, kakšni so zemeljski doživljaji, obeta vedno lepa in sončna tistemu, ki veruje v večno življenje in kateremu je Bog cilj vsega njegovega mišljenja, hotenja in delovanja.

Porurje

Zahvalno romanje Slovencev iz Porurja k Mariji in Kevelaer v nedeljo, 29. septembra, je privabilo precejšnje število rojakov. Pri sv. maši, katero je daroval č. g. J. Jurak iz Gorice, je bilo navzočih 120 romarjev.

Posebno razveseljivo je bilo, da je šlo lepo število udeležencev tudi k spovedi in k sv. obhajilu. Iti na romanje pomeni iti na „bož-

jo pot“. Na božji poti pa se mora naša duša srečati z Bogom, kar se zgodi ravno pri prejemu sv. obhajila.

V pridigi je g. Jurak predvsem poudaril, kako važno vlogo ima Marija kot naša spremljevalka na poti k Bogu. Kristjani smo Marijini duhovni otroci, za katere se Marija vedno zavzema pri Bogu. „Kdor gre z Marijo skozi življenje, bo gotovo dospel k Bogu“, je poudaril pridigar.

Vinska trgatve, prireditve Mladoslavencev iz Oberhausena v nedeljo, 6. oktobra, v Obh.-Osterfeldu, je bila pravo ljudsko srečanje Slovencev iz Porurja. Blizu 600 rojakov, katerim je izrekel dobrodošlico g. Martin Zapotnik iz Moersa, je na tej prireditvi za nekaj ur doživljalo slovenske vinske gorice ob domovinski sliki na odru, ob poskočni godbi in dobri postrežbi. Brajda na odru se je šibila od sočnih grozdov, katere so trgali udeleženci sami, če se jim je sreča nasmehnila. Posebno srečo je imel mladi rojak iz Munske Sobote, ki je za 1.— DM zadel grozd in še čisto novo žensko kolo. Kdor ima srečo, jo pa ima!

Novih porok je bilo v zadnjem času zopet pet. Začelo se je v Kölnu, kjer je šel 12. septembra pred oltar Alojzij Bremec iz župnije Lom nad Kanalom z Izabelo Piel iz Kölna. V Sterkrade sta bili dve poroki. Anton Mlakar, iz župnije Bukovo pri Novi Gorici, se je 20. septembra poročil z Ivanko Rus iz Črnega vrha nad Polhovim gradcem; 25. septembra pa je Karel Sušec, po rodu iz Celja, sklenil življenjsko zvezo z Jozefino Oder, rojeno v župniji Št. Ilj pod Turjakom. Veselje do zakonskega stana je pokazal tudi Essen. Tam sta se 21. sept. poročila Domi-

Po poroki Franca Lesar in Alojzije Arko v Kirchheim/Teck v Nemčiji 5. 10. 1963.

Na „Vinski trgatvi“ dne 6. oktobra letos v Oberhausenu (Nemčija) smo trgali grozdje. Po sliki sodeč bi mislili, da smo sredi štajerskih gor, v resnici pa smo le na odru v dvorani Wischermann-Kröger!

nik Korošec iz župnije Šmartno in Cvetka Kos, doma v Nevljah pri Kamniku, 5. oktobra pa jima je sledila poroka Janka Vedrača, rojenega v Selcah v Slovenskih Goricah, ki si je našel življenjsko družico v Alojziji Vrbnjak, rojeni v Senčaku pri Ormožu. — Naj živijo mladi pari!

Glede **krstov** pa kaj takega še nismo poročali, kar moramo sedaj zapisati: trije slovenski dečki na isti dan in v isti cerkvi krščeni! Da, to je doživel Essen v nedeljo, 29. septembra, predno so šli ljudje na romanje v Kevelaer. Kdo so ti trije božji otročički, katerih imena bodo ostala stoletja zapisana v krstni knjigi? Prvi je Andrejček Smode, sinko Viktorja in Zofije; drugi je Bogdan Doberšek, sinko Antona in Marije, tretji pa Aleksander Skela; sinko Maksimilijana in Ingrida. Č. g. Ivan Ifko, ki je vse tri oblił s krstno vodo, bi bil zelo vesel, če bi vsaj eden od njih sledil njegovemu poklicu!

Tudi v Oberhausenu je en fantek več. V družini Vida in Marije Justin so dobili sinka, ki je dobil pri krstu dne 2. oktobra ime Marko. Vsem staršem iskrene čestitke, fantkom pa velja napotnica: „Boga spoštujte in imejte radi svoje ateke in mamice!“

NIZOZEMSKA

Zveza slov. kat. društev na Nizozemskem vljudno vabi na **vslovensko prireditev**, ki se bo vršila v nedeljo, 10. nov. v dvorani poleg frančiškanske cerkve na Sittarderweg v Heerlenu. Pri sporedu bodo sodelovali: Mešani zbor „Zvon“, Slovenska plesna folklorna skupina, Slomškov moški zbor iz Eisdena in Slovenski orkester. — Bo prijetno. Pridite in povabite prijatelje! Začetek ob 5. uri popoldne. — Odbor.

ŠVEDSKA

Krsti: 11. septembra je bil krščen v kraju Hohuslätt Edi iz družine g. Milana in ge. Tončke Počkaj. Rodil se je 2. septembra 1963. — V JÖNKÖPINGU je v nedeljo, 22. septembra prejel krstno milost Viljem (Vili) BOBIČ, ki se je rodil 9. avgusta družini Bobič v Jönköpingu. Oče Josip je doma iz Buzeta, mati Milka r. Medica pa iz Rače vasi v Istri. Botra sta bila ga. Frančiška Bajt in g. Djildo Grzinič. — Želimo, naj novokrščenci božjo milost vedno ohranijo, obema družinama pa naše iskrene čestitke!

Poroka je bila 29. sept. v katoliški cerkvi v Malmö. Franc Meglič, iz Petrovcev v Prekmurju (roj. 1936), sedaj bivajoč v Trelleborgu, je obljubil zvestobo nevesti Kristini Makovec, iz istega kraja (roj. 1944). Za priče so bili F. Urbančič in Antonio De Lorenzo iz Trelleborg. Poročeval pa je č. g. Maksim Cogliati, naš prijatelj. — Obilo sreče!

O vzgoji otrok. — V 6. številki „Naše luči“ smo omenili staršem, da imajo sveto dolžnost pošiljati svoje otroke h katoliškemu verouku, ali pa jih sami učiti. Povrnimo se tokrat na isto vprašanje, a z drugega stališča, s stališča vzgoje. — Vemo, da so težave, včasih celo zelo velike, z vzgojo otrok. Vzgoja je težka in odgovorna zadeva, saj od nje zavisi otrokova sreča za to in onostransko življenje. Posebno težak je pa ta problem za vse na Švedskem, ker je v tej deželi vzgojni način popolnoma nasproten tistemu, ki je na splošno pri nas doma. Tako j o omenimo, da nobeden od obeh ni pravilen v taki obliki, kakor se pogosto vrši. Doma je bila neredko edina metoda šiba, v tej ali oni obliki, tukaj pa je šiba popolnoma odpravljena in celo preganjana ter se uporablja metoda polne svobode otroka, ki naj se razvija, kakor hoče. Prvi način zaradi tega ni pravilen, ker je otrok že človek in ima svojo pamet (mnogokrat mnogo bolj razvito, kot si mi predstavljamo!) ter hoče vedeti razloge, zakaj mora tako ravnati, kakor mu starši ukažejo. Ako mu navajate kazen ali grožnjo kot edini razlog, gotovo ne zadostuje. To je zadostni razlog samo za žival, ki nima pameti in uboga le zato, ker se boji telesne kazni. Otrok pa na ta način postane navadno potuhnj en in neodkrit, ter se navadi prikrivati svoja slaba dejanja, da se izogne kazni. Zakaj tako? Ker ima pamet. Če mu prikažete kazen kot edini razlog, zakaj se nekatere reči ne smejo delati, in nasprotno, da naj dela dobro zaradi nagrade

v obliki sladkarij ali česarkoli, se ne bo poboljšal, ampak bo storil vse, da bo svoja slaba dejanja prikril. Postal bo neodkrit, potuhnj en, in po drugi strani bo z nestrpnostjo čakal časa, ko bo toliko odrasel, da se vaše šibe več ne bo bal. Potem bo odvr gel vso krinko in čudili se boste, odkod v vašem otroku, ki je bil prej tako „priden“ in „ubogljiv“, toliko hudobije. Še slabše pa je seveda, če otrok poleg tega opazi, da se starši sami ne varujejo tistih dejanj, ki jih njemu pod kaznijo prepovedujejo. En razlog več, da bo kot odrasel enako ravnal.

Na isto približno pride drugi način, ki ne upošteva, da je otrok človek, ki ima v sebi dobra in slaba nagnjenja, ki pa, žal, mnogo lažje in raje sledi tem drugim. Ako mu torej starši ne postavijo nobenega j ez u v tej smeri, niti ne v obliki kazni, sicer navadno ne bo postal potuhnj en, ker se mu ničesar ni treba bati, toda bo zašel in padel še globlje. Potem se pa spet starši ne smejo čuditi, če bo kot odrasel spoznal svoje zavoženo življenje in bo (ne brez upravičenega razloga!) starše dolžil, ker ga niso pravi čas opozorili in vzgojili.

Tako so torej naši starši v tej deželi v tem pogledu kot med dvema skalama. Po eni strani jim prepovedujejo kaznovati lastne otroke. (Pa imajo v nekem oziru svoj prav, da prepovedujejo. Kar priznajmo si, da starši le prepogosto kaznujejo svoje otroke bolj pod vplivom trenutnega slabega razpoloženja, kot pa iz resnih razlogov, po drugi strani pa opuščajo kazen, kadar bi bila na me-

Lojze Lampret, direktor slovenskih radijskih oddaj pri „Deutsche Welle“ v Kölnu v razgovoru z g. Martinom Zapotnikom iz Moersa na „Vinski trgatvi“ v Oberhausenu dne 6. 10. letos. Kar bosta povedala v mikrof on, bo v naslednjih dneh oddajal kölnski radio, katerega lahko slišijo ljudje v domovini. „Deutsche Welle“ oddaja slovenski program ob torkih in četrkih po kratkih valovih 31 in 49 od 16.15 h — 16.40 h ter ob sredah in petkih po kratkih valovih 25 in 31 od 14 h — 14.20 h.

Družinski izlet Slovencev iz Porurja v Nemčiji. Boste verjeli, da so pekli krompir?
Pa še kako jim je teknil!

stu). Po drugi strani je človeku očitno, da nekaj ni prav v načinu vzgoje, ki ga vidi okrog sebe, ko se otrokom vse pusti brez vsakega opozorila in še manj kazni. V tem imajo naši ljudje prav, ker otrok nikdar ne bo postal dober sam po sebi. Kje je torej izhod iz tega? Kje je prava pot?

Otroka je treba vzeti pri vzgoji celotnega, kakršen je. Ne samo kot bitje brez pameti, ki se mu dopove s palico, in tudi ne kot bitje, ki je angel že sam po sebi. Z drugimi besedami: Otroka je treba vzeti kot človeško bitje, ki ima telo in neumrljivo dušo, ki ima svoj razum, je pa še v mnogih stvareh nepopolno razvit in ima svoja dobra in slaba nagnjenja. Vzgoja je v tem, da mu pomaga razviti in okrepiti dobra nagnjenja ter mu pomaga pridobiti moralno moč, da bo premagal, ali pa se vsaj boril proti prevladi slabih nagnjenj v sebi.

Tukaj pa nam pride na pomoč verouk. Krščanski nauk vam namreč edini daje zadostna moralna sredstva, da lahko svojega otroka prav vzgojite.

Edino katoliška vera predstavi človeka v vsej celoti in njegov vzvišeni cilj, ki je združitev z Bogom v večnosti. Če otrok veruje v Boga, svojega nebeškega Očeta, ki je ne-

skončno dober, pa tudi neskončno pravičen ter vseveden, potem se bo varoval slabega in se trudil delati dobro brez posebne potrebe šibe, pa tudi ne bo postal potuhnjjen, ker bo vedel, da se pred Bogom ničesar ne da skriti. Če bo otrok vedel, da je isti neskončno dobri Bog cilj in nagrada njegovega življenja, potem se bo tudi zavedal njegovega smisla in, da je za ta vzvišeni cilj vredno živeti in se premagovati, in ne bo živel „tja v en dan“. Četudi bo v življenju imel težave (in kdo jih nima?), četudi bo kdaj „padel“, nikdar ne bo „propadel“, ker bo vedno našel v sebi moralne moči in opore v veri in milosti, da se bo dvignil. In vse življenje vam bo hvaležen, da ste mu poleg telesnega življenja pomagali posredovati neizmeren dar vere, ki mu vedno kaže pot in smisel življenja.

Za ilustracijo dveh napačnih načinov vzgoje smo navedli dva skrajna primera, ki se, žal, neredko vidita. Ni pa rečeno, da vsi starši tako delajo v eni ali drugi smeri. Toda več ali manj pa na eno ali drugo stran mnogi le prepogosto grešijo pri vzgoji. Zato se nam je zdelo primerno prikazati zmoti v vsej trdoti, da se bolj vidi, kam napačno ravnanje vodi.

Pozdravne besede pisatelja Mauserja

Za letošnji slovenski dan v Eisdenu v Belgiji je poslal pisatelj Karel Mauser, ki živi v Clevelandu v Združenih državah, spodnje pozdravno pismo. Omenimo ob tem, da je Mohorjeva družba v Celovcu pravkar izdala njegovo domačo povest „Mrtvi rod“.

Dragi slovenski rojaki:

Zvedel sem, da praznujete slovenski dan in vaš duhovnik, moj stari prijatelj, mi je pripovedoval, s koliko ljubeznijo se oklepate slovenske besede in slovenske pesmi. Ganila me je vaša zvestoba tisočletni naši besedi in s tem pozdravnim pismom želim vsaj v duhu na ta vaš dan biti z vami povezan in prav tako vsi Slovenci tukaj, ki se še oklepajo rodne besede in Boga, ki je ustvaril človeka in jezike. Vsi so lepi, vsi vodijo k omiki srca in duha, toda najbližji nam je pač ta, ki smo ga kot otroci govorili in ga s seboj ponesli na tuje.

Z globokim spoštovanjem pa od daleč po-

zdravljam vse tiste, ki ste bili rojeni na tuji zemlji, pa vendar niste zavrgli daru domače besede, ki ste ga prejeli od očeta in matere. Večje ljubezni do svojih staršev niste mogli pokazati kakor s to zvestobo, zakaj z njo ste se povezali z vsemi rodovi, ki so živeli pred vami, z rodovi slovenskih svobodnjakov, ki so orali in sejali slovensko zemljo, jo ljubili, jo Bogu priporočali in z božjim mirom vanjo legli, ko je prišla njih ura. Vsa ta ljubezen rodov zdaj leži v domači zemlji in z njo ste povezani in sklenjeni na tem današnjem vašem slavlju.

Naj bi povezanost s starimi rodovi ostala med vami, naj bi ostala povezanost tudi med vami samimi, da bi delo, ki ga vršite v dobro slovenskega imena, rodilo obilen blagoslov!

S stari slovenskim pozdravom „Bog daj srečo!“ vas vse iskreno pozdravlja

Karel Mauser.

Cleveland, 9. 9. 1963.

Zapadna Nemčija bo podprla stanovanjske najemnine

S 1. avgustom 1963 je Zapadna Nemčija večino svojega ozemlja razglasila kot „belo področje, kar pomeni, da so v teh predelih dežele premagali stanovanjsko krizo, ki jo je povzročila zadnja vojna. Na „belem področju“ bo s tem prenehalo zakonito določilo glede višine stanovanjskih najemnin in prenehal bo delovati tudi stanovanjski urad. Oboje bo imelo za posledico, da se bodo mnoga stanovanja podražila, ker jim bo določal ceno le svobodni stanovanjski trg.

Da pomaga najemnikom stanovanj v novih okoliščinah „belih področij“, pa Nemčija že pripravlja zakon, kako bo država prispevala svoj delež k visokim najemninam, da ne bi najemnikov preveč zadele. Pri tem bo državna najemninska podpora odvisna od tega, koliko družina zasluži, koliko otrok ima in v kakšnem stanovanju, novem ali starem, stanuje.

Velikost stanovanja, h katerega najemniki bo država prispevala svoj delež, bo omejena po številu družinskih članov. Tako si družina z enim otrokom ne bo mogla najeti prav

tako veliko stanovanje kot družina s tremi otroki v upanju, da bo dobila isto stanovanjsko doklado kot ona.

Družina s 700 DM mesečnim zaslužkom in enim otrokom bo morala za svoje 65 m² staro ali 60 m² novo stanovanje sama prispevati 140 DM. Kar bo stanovanje dražje, bo prispevala država. Družina pa, ki zasluži prav tako 700 DM na mesec, ima pa tri otroke, bo za svoje 95 m² staro ali 90 m² novo stanovanje plačala sama le 119 DM, ostalo pa država. Če bi prva družina menjala stanovanje z družino, ki ima tri otroke, potem ji država za razliko velikosti prejšnjega in sedanjega stanovanja, ne bi nič plačala.

Po novi stanovanjski ureditvi bodo imele torej družine s številnimi otroki večje stanovanjske doklade, kot družine z manjšim številom otrok. To pa je prav gotovo pravilno in socialno.

Iz skice moremo jasno razvideti, kako bo s stanovanjskimi najemninami v tako imenovanih „belih področjih“ Zapadne Nemčije.

PROSTE NAJEMNINE - komu pomaga država ?

Novi nemški zakon o stanovanjski pomoči predvideva državne prispevke za plačevanje neznosne najemnine.

ali je najemnina

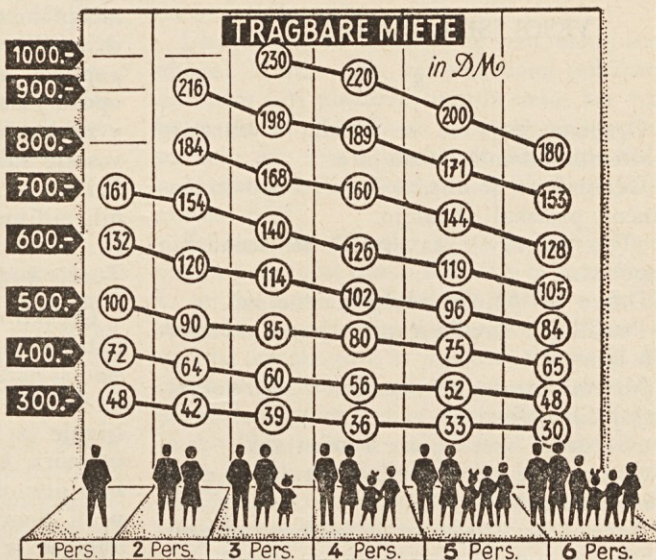
znosna,

ZAVISI OD:

1. višine mesečnih DOHODKOV DRUŽINE

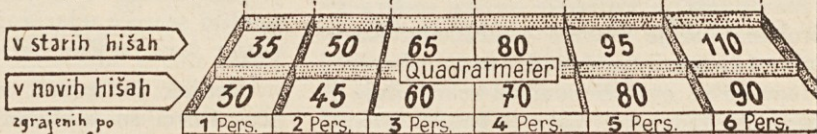
2. od števila

ČLANOV DRUŽINE

ČE JE DEJANSKO PLAČANA NAJEMNINA VIŠJA, POTEM PLAČA DRŽAVA...

... celotni presežek pri stanovanjski površini do:

... samo delni presežek pri stanovanjih z večjo površino.

rojaki pišejo

Zelo sem zadovoljen z „Našo lučjo“, ker pri naša različne članke, včasih res prav zanimive. Pošiljam zaostalo naročnino. — P. V., Venezuela.

Oprostite zamudi, da Vam nisem prej poslala naročnino. Ni vzrok to, da nočem plačati. Težka nesreča nas je zadela. Mož mi je zbolel in boleha že dve leti mrtvouden. D. V., USA.

Tukaj se tako že svet vrti, da kar od hiše do hiše hodijo stari izčrpani rudarji oznanjevat vero, da bo konec sveta. Čudno je nastalo, da človeka tako mešajo... N. N., Belgija.

Pod naslovom „Slovenci doma“ sem bral v „Naši luči“, da v bistriškem jarku v Muti, lomijo lep marmor. Jaz poznam ta kamnolom prav dobro. Po mojem je to le lep bel kamen, ne pa marmor. Pisali so mi, da si je zdaj komuna izmislila, da naj tam ljudje s tlako (na rabot) gradijo most. Čudno je to: po eni strani se hvalijo, kaj vse zgradijo; po drugi strani pa niso zmožni graditi drugače kot na rabot, saj vendar mostovi in ceste spadajo pod komunsko oskrbo. — H. L., Solingen, Nemčija.

Tu pri nas je bil nekdo že 6 let in je šel pogledat domov na podlagi one splošne amestije. Res so ga pustili v miru. Ko je pa šel sedaj drugič domov, so mu vzeli avto in ga zaprli. — U. F., Švedska.

Dvoboj s soncem

VESOLJSKA POVEST

8.

Ognjena bitja so se bližala s hitrostjo tridesetih kilometrov na uro.

Učenjak se je usedel k teleskopu in natančno preiskal situacijo.

„Top pripraviti za strel!“ je nenadoma zapovedal.

Debre je vključil rdečo startno luč.

Posadka je stopila k mitraljezom ob strelnih linah.

Merilni kazalec sem usmeril v sredino prihajajočih pošasti.

„Gotovo,“ sem opozoril učenjaka.

„Pozor,“ je rekel le-ta. „Ustreliti v desetih sekundah!“

Avtomatski števec se je bliskovito izprožil.

„Deset, osem... šest, pet...“ je kazal kazalec.

Nenadoma je zapiskala sirena, modra izsprožilna luč je svareče zamežikala. Kazalec se je ustavil na številki ena, mehanizmi v topu so se sprožili sami od sebe. Divje je zagrmelo. Videl sem, kako je bomba usekala v sredo pošasti. Ogenj je planil visoko pod nebo, za trenutek se je vse zavilo v kopreno črnega prahu. Nato je vstala pred našimi očmi smrtonosna atomska goba; videl sem, kako so se ognjena bitja zvila v smrtnih krčih. Radioaktivnost jih je zagotovo ubila.

Zavriskali smo od veselja. Znova smo bili rešeni. V velikem navdušenju smo v radioaktivno območje poslali razčiščevalno bombo. Takoj nato sem ponovno vključil raketni motor. Zapluli smo v območje, kjer nas je čakala težavna akcija.

Učenjak je prinesel mapo z zemljevidi. K pilotskemu krmilu je znova pristopil Debre.

Učenjak me je navdušeno pogledal, razgrnil zemljevid in pokazal območje, ki je bilo obkroženo z velikim rdečim krogom.

„V eni uri smo v teh krajih,“ je rekel. „Tu bomo ustavili ladjo in izstrelili velikanski atomski naboj. Istočasno bomo vključili našo povratno raketo in z nadsvetlobno hitrostjo zopet zdrveli proti Zemlji. Edino

v hitrem ukrepanju je naša rešitev. Popolnoma verjetno je namreč, da bo zaradi eksplozije na Soncu, ki bo izzvala spremembo njegove potovalne smeri, prišlo do različnih medplanetnih pretresov. Na Zemlji se bodo dvignili velikanski valovi, nastopile bodo poplave in veliki potresi. Ljudstva so že opozorjena na vse to. Ta čas se že nahajajo v zakloniščih. V eni uri pa se bo ozračje in vesolje znova pomirilo. Človeštvo bo rešeno. Pri nas pa bo nevarneje. Iz Sonca bodo švignili milijone kilometrov visoki ognjeni zublji. Samo s hitrim umikom se bomo rešili. Torej, gospodje, pogumno na delo!“

Oblekli smo si zelene zaščitne protiradioaktivne in protisvetlobne obleke. Na glave smo si natakneli velike zaščitne maske. Sončna krogla je sijala vedno jasneje in grozljiveje iz teme vsemirja. Ko smo prišli do prostora, kjer smo se morali ustaviti, je že bilo neznosno vroče in svetlo. Pogledal sem proti Soncu in zakričal od groze. Sončna obla se je razprostirala čez polovico neba, v tisočkilometrski daljavi pa so besneli ognjeni valovi. Ustavili smo motor. Nastopila je grobna tišina, ki jo je od časa do časa zmotilo svareče udarjanje meteoritov ob kovinske stene zračne ladje.

Učenjak je sprožil merilni aparat: različni števci so bliskovito delovali, lopatice zapletenega mehanizma so padale in se znova vzdigovale, prižigale so se modre, rdeče, rumene in zelene luči, zvončki so cingljali in zopet potihnili, kolesje se je vrtelo in vrtelo, puščica na steklenem zemljevidu je natančno in razločno kazala na točko, na kateri se bo moralo razleteti eksplozivo. Pripeljali smo eksplozivo; zaščitna vratca v prostoru, kjer je bilo vskladiščeno, so se na električni pogon avtomatično zaprla. Voziček na gumijastih kolesih je zapeljal eksplozivo v izstrelilno kabino. V poldnugi uri smo bili gotovi s težkimi opravili. Eksplozivo je bilo pripravljeno, akcija se je lahko začela. Vključili smo peklenski stroj, ki bo čez tri minute povzročil eksplozijo. Našo zadnjo raketo, ki smo jo hranili za povratek, smo vtaknili v reaktor, akcija se je lahko začela. Učenjak je odklenil vratca, ki so skrivala gumb, ki je mogel sprožiti usodno početje. Vseh pet se nas je postavilo v sredino glavnega prostora. Razvili smo zastavo

Združenih narodov in naše narodne zastave; posebno ponosen sem bil, da je med njimi tudi naša slovenska. Učenjak je pritisnil na gumb, sprožili so se silni mehanizmi. Eksplozivno je poletelo v smeri Sonca, čez dve minuti bo s strahotno silo eksplodiralo in udarilo v Sonce. Debre je vklopil raketni motor. Naš povratek na Zemljo se je začel. Debre je vključil nadsvetlobno hitrost; morali smo hiteti.

(Dalje)

VESELI DOGODKI

Zdi se mi, da je bilo leta 1916, prisegel pa ne bom. Tudi meseca in dneva se ne spominjam več. Vsa Ljubljana je bila — čeprav se je bilo komaj zdanilo — pokonci; ako ne na cesti pa v sobah in na hodnikih. Kaj se je bilo zgodilo?

Zemlja se je bila nekoliko stresla, z njo vred hiše in s hišami vred sobe s posteljami, iz katerih je vse po zajčje hitro poskakalo, kakor vojaki v kasarni kadar zatrobi trobentač. K sreči ni bilo nič hudega in drugi dan so škrici in študentje, milostljive gospe in gospodične, dekle in cigararce kakor tudi vse časti vredni obiskovalci „Figovca“ ter drugih podobnih lokalov klepetali o tem in zbijali „vice“ na ta račun. Pol Ljubljane je bilo zunaj na ulicah v spodnjih in spalnih oblekah in nikdar poprej kakor nikoli pozneje nisem videl toliko ljubljanskih srjac kakor takrat.

Stanoval sem na Rimski cesti, ker za „los von Rom“ (proč od Rima) nisem bil navdušen kakor nisem še danes. Spal pa sem v tistih letih kakor čok, klada in medved, tako da se še danes čudim, kako da me je tisto nenežno zibanje moje plevnice vrglo na noge, ki so me s hitrostjo petih antilop odnesle na cesto.

Tam je bilo zbranih že dosti ljudi, majhnih in velikih, obojega spola, med njimi tudi gospodar in gospodinja sobe, o kateri sem trdil, da je moja. Dasi sta tekla mimo mene, jima ni bilo niti na misel prišlo, da bi me bila zbudila. No, pa saj sem bil jaz prav tak stric. Poleg mene je smrčal moj bratranec Viktor, katerega sem bil mirno prepustil usodi guncanja zemeljske skorje.

In takrat se je zgodilo nekaj nerazumljivega. Le skušajte, dragi bravci in bravke, prodreti v tajnost vrtenja naših možganov, meni se do danes še ni posrečilo. Poslušajte torej.

Gospodinja na cesti se je obrnila k meni in rekla: „Jankovič, pojdite gor v našo sobo in držite stensko uro, da ne bi padla na tla, ako bi se potres ponovil. Draga je bila in škoda bi je bilo...“

Ubogal sem in še danes ne vem, zakaj sem ubogal. Morda zato, ker sem hotel pokazati, da znam biti poslušen; morda zato, ker sem hotel, da bi občudovali moj pogum, najbrž pa zato, ker sem bil bebec in nisem pomislil na nevarnost, iz katere sem se bil komaj nagnosko rešil.

Ko sem stopil v sobo, se mi je pa bliskoma vrnila prisotnost duha. Zbudil sem bratranca, ki mi je jezno pogledal, se obrnil v zid in drnjuhal naprej. V gospodarjevi sobi sem se ozrl na stensko uro, ki je mirno tiktakala dalje in pogled mi je splaval na malo posteljico, stoječo poleg velike zakonske in v kateri je spančkal srčkani mali Robert. Lastni starši so ga bili pozabili in še na cesti je mama mislila samo na stensko uro ter poslala zaradi nje mene tvegat moje življenje...

Zavil sem otroka v odejo, ga vzel v naročje in nesel dol staršem. Ko sta oče in mati zagledala dete, sta doumela kako „modro“ sta ravnala. Mati mi je vzela otroka, rekla pa ničesar. Šele čez 24 ur sta prišla toliko k sebi, da sta se mi zahvalila. Bratranec me je pa čez 48 ur poučil, naj ga prihodnjic v takem slučaju kratkomalo potegnem za „cempėti“ (noge) iz postelje in zavlečem ven, ker se rajši zbudi živ na cesti kakor pa mrtev v postelji.

Vse, kar sem vam povedal, je prava resnica in takrat sem postal za eno izkušnjo bogatejši, to je, da na svoj razum človek ne sme biti prav nič ponosen. Le pustimo tulipanu, naj se postavlja ter povu, naj se širokorepi. mi pa ponižno sklonimo prazne glave!

Tudi letos je izdala naša Družba

MOHORJEVE KNJIGE

1. Koledar za prestopno leto 1964.
2. Domača povest izpod peresa pisatelja Karla Mauserja „Mrtvi rod“.
3. Janko Mlakar, Trebušnikove zgodbe, ob katerih se boste do solz nasmejali.
4. Knjiga Antona Čadeža „Iz življenja“ je knjiga samih dogodkov, ki vas bodo vsi zanimali.

Naročite vso zbirko 4 knjig! S tem nam veliko pomagate, da lahko tudi v bodoče nadaljujemo naše delo.

Družba sv. Mohorja v Celovcu.

smeh je zdrav

Točno navodilo

* Neki Irec je povabil svoje prijatelje na proslavo obletnice poroke in pojasnil:

»Stanujemo v sedmem nadstropju, stanovanje 723. Kar pozvonite s komolcem!« — »In zakaj s komolcem?« je vprašal prijatelj. — »Oh, pa menda vendar ne boste prišli s praznimi rokami,« je dejal Irec.

Na sodnji

Sodnik: »Priča, prosim, koliko ste stari?« — Priča, že priletna gospa: »Pet in štirideset let in nekaj mesecev.« — Sodnik: »Koliko mesecev? To morate pa še bolj natanko povedati, saj stojite pred sodiščem.« — Priča končno izjavi s prisiljenim glasom: »Pet in štirideset let in stovajset mesecev.«

Živali so ga naučile

Med vojno ni bilo povsod vedno dovolj zdravnikov. Ko so nekoč cepili, so povabili tudi živinozdravnika, katerega so potem vsi hvalili, kako krasno zna cepiti, da nič ne čutiš...

Kako se je navadil takega cepljenja? Zdravnik je razložil, da so njegovi pacienti zelo občutljivi in da grizejo, zato se je navadil dajati injekcije tako brezhibno.

Ljudje raznih barv

Pri nekem banketu v Ameriki so prosili zamorskega duhovnika, naj govori. Vstal je in govoril:

»Pozdravljam prevzvišenega gospoda škofa, ki predstavlja oblast, gospode kanonike, ki predstavljajo čast, jaz pa sem tukaj da dam vsej slovesnosti barvitosti.«

Trije jetniki

Trije jetniki v koncentracijskem taborišču v Rusiji so se pogovarjali.

Prvi je razložil: »Samo enkrat sem prišel pet minut prepozno na delo, pa so me obsodili, češ da sabotiram ekonomijo države.«

Drugi je rekel: »Prišel sem na delo pet

minut prezgodaj, pa so me obsodili, da sem vohunil za zapad.«

Tretji je pristavil: »Jaz pa sem prišel popolnoma točno, pa so me obsodili, češ gotovo imaš uro in ker je točna, more biti samo iz zahodnih držav in so me zato obsodili.«

Vdova in služkinja

Zdravnikova vdova sreča svojo nekdanjo služkinjo in jo vpraša: »No, Režka, kako je kaj?« — »Hvala gospa, zelo dobro sem se poročila.« — »Tako, kaj pa je vaš mož?« — »Dimnikar.« — »Torej umazanega dimnikarja ste vzeli?« — »Gospa, umazan dimnikar je še vedno boljši kakor pa mrtev doktor.«

Razne vrste knjig

Oče: »Preden se poročiš, moraš najprej pogledati, kakšne knjige ima tvoja bodoča žena. Iz knjig moreš preceniti vrednost kakšne osebe.«

Sin: »To sem že napravil, oče. Enkrat sem od strani pogledal v njeno hranilno knjižico in spoznal sem, da je mnogo vredna.«

Razna zdravila

Neki Rus je pobegnil v Zapadno Nemčijo. Policija mu je preiskovala prtljago. Dobili so steklenico z zdravili. »Kaj je to?« »To je zdravilo proti astmi,« je odvrnil Rus. Potem so v skrivnem predalu našli slike komunističnih veljakov. »In kakšno zdravilo je to?« je vprašal policaj. To je pa zdravilo proti domotožju,« odvrne Rus.

Vsak je rekel drugače

Miha: »Trije slavni zdravniki so sodili o moji bolezni zelo različno. Vsak je trdil svoje.«

Jaka: »Edino so se strinjali v tem, da ti je vsak poslal račun za 100 dolarjev...«

Janezek in teta

Teta: »Janezek, dam ti dolar, če mi poveš, kaj je rekel tvoj oče, ko me je zagledal.«

Janezek: »To je premalo. Oče mi je obljubil dva dolarja, če te vprašam, kdaj misliš odpotovati domov.«

Mali oglasi

Mlad slovenski fant, star 24 let, ki živi na švedskem, se želi spoznati z dobrosrčnim in poštenim slovenskim dekletom. Naslov posreduje uredništvo „Naše luči.“ (6)

PREVAJALEC

Prevajam vsakovrstne strokovne in leposlovne tekste v nemščino in obratno. Tudi kdor želi imeti slovenske dokumente (tudi pisma itd.), prevedene v nemščino, naj mi takoj piše na naslov: Prof. Valentin Feichter, akad. gepr. Übersetzer, Meranerstrasse 2, St. Johann in Tirol (Austria).

Slovenski izseljenci!

Agencija MUNDUS v Trstu vam preskrbi slovenske plošče, knjige, časopise, igre, slovenske spominske predmete (v slov. ljudskem slogu) in vam je na razpolago za vse, kar želite, v kolikor je v njenih močeh.

Agencija MUNDUS
via Roma 24, TRIESTE (Italia)

URADNI TOLMAC

Kdor želi imeti slovenske dokumente prevedene v francoščino (krstne, rojstne, poročne liste ali pa želi vložiti razne prošnje glede pokojnine, rente, razne reklamacije in tako dalje, naj se obrne na naslov: Monsieur JANKOVIČ Janko, uradni tolmač, 17, rue de Belgrade, Tucquegnieux (Marine) M & M., Francija.

POZOR! SLOVENC I OKROG CHARLEROI

Če se vam pokvari avto,
če ga hočete namazati,
oprati, simonizirati, pobarvati,
če hočete razne avtomobilske dele,
gume, baterije itd.:
Vse to vam postreže po znižanih
cenah, slovenski mehanik

KANKELJ JANEZ v Garaži National,
10 Place Albert 1. er., Montignies-sur-Sambre
(Belgija)

DRUŽINSKA PRATIKA 1964

Spet je zagledala luč sveta znana Družinska prak-tika in sicer letos za prestopno leto 1964. Naročaj-te jo: Družba sv. Mohorja v Celovcu, Viktringer Ring 26, Klagenfurt, Austria.

Tako nam pišejo

Samo en primer:

„Pošiljam vam denar za novo knjigo ‚Jezusovo življenje‘. Krasna knjiga! Sreča, da smo Slovenci prišli do nje! Kako primerna je sedaj za zimski čas! Moj mož vsak dan prebere nekaj strani, preden gre spat, čeprav je ura že polnoči. Hvala vsem, da jo imamo. — N., Združene države.“

Knjigo „Ricciotti, Jezusovo življenje“, ki ima 680 strani velikega formata, vsem toplo priporočamo.

NASLOVI SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S.W. 9., England (Tel. RELiance 6655, izg. Rilájens).

BELGIJA: Vinko Zakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique (Tel. 04/233910). — Kazimir Gaberc, 19 avenue Louis Empain, Marcienne (Hainaut), Belgique (Tel. 07/367754).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, Paris 20, France, (Telefon MENilmontant 80-68) — Ciril Lavrič, 7 rue Gutenberg,

Paris 15, France, (Tel. BLOmet 89-93). — Stanislav Kavalar, 17 rue Claude Debussy, Liévin (Pas-de-Calais), France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz (Moselle), France. — Msgr. Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, Merlebach (Moselle), France. — P. Jakob Vučina, 6, rue de France, Nice (A. M.), France.

NEMČIJA: Ciril Turk, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathildestrasse 18, West-Deutschland (Telefon 62676) — Ivan Ilko, 43

Essen-Altenessen, Schonefeldstr. 36, W. Deutschland. — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Heusteigstr. 49/II, W. Deutschland (Tel. 707970). — Dr. Janez Zdešar in Franc šeškar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., 8 München 13, W. Deutschland, (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Zakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVEDSKA: Jože Flis, Gamla Nissastigen 65, Oskarström (Halmstad), Schweden (Telefon 035/60386).

NAŠA LUČ

mesečnik za Slovence
na tujem

12. letnik
1963

Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen junija in avgusta).

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Printed in Austria

Dopise za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu. Člankov ne vrača.

List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

Če list naročiš pri upravi, stane na leto 30 šil. ali protivrednost: 60 bfr, 6 NF, 4,50 h. gld, 5 DM, 750 lir, 12 angl. šil., 8 norv. kron, 6 švedskih kron, 9 danskih kron, 15 avstralskih šil., 1,50 dolarja.

Uredništvo in uprava imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Novembra

mislimo na svoje rajne. Zato vas z uvodnimi mislimi ta številka spominja na rajne.

Dekleta naj ne pozabijo prebrati članka v koticu za žene: govori o lepoti deklet.

Več slik s Slovenskega dne v Belgiji ilustrira to, kar je zadnjič „Naša luč“ podrobneje poročala.

Rojake v Nemčiji bo gotovo zanimal načrt o državni podpori pri plačevanju najemnin. Brali ga bodo pa tudi drugi, ker o socialnih razmerah vsak rad kaj sliši, namreč v tistem upanju, da si bo svoj položaj kdaj izboljšal.